

ปสบก

คลีบรมกอบ

ร'้างสูงใหญ่กำยำแหวกว่ายอยู่ในทะเล เป็นความชอบส่วนตัว ยามว่างมักจะเล่นน้ำทะเลเป็นประจำปานฉลามหนุ่ม เพราะในอดีต เคยเป็นนักว่ายน้ำเฝ้าชายชระดับประเทศมาก่อน เจ้าตัวสวมเพียงกางเกง ขาสั้นแบบชาวเลสีน้ำตาล ท่อนบนเปลือยเปล่า มัดกลั้มและไรชนดก สีน้ำตาลเป็นทิวยาวลุ่มมาตามแพงอกเมื่อเปียกน้ำ

เดชพงษ์ คาร์เตอร์ หรือที่คุ้นชื่อในนามนายหัวตาม ตำพุดตำว่า ความสุขของเขาคือผืนน้ำทะเลอันกว้างใหญ่สี่คราม มันกลายเป็น ส่วนหนึ่งในชีวิตไปแล้ว เป็นความโชคดีที่เขามีบิดาเป็นชาวอเมริกัน ผิวกายแม่เจอหน้าทะเลและกร้านแสงแดด แต่ก็ยังไม่ดำ เพียงแค่แทนลง เล็กน้อยเท่านั้น

“นายหัวครับ นายหัว” เสียงเรียกล่ำเสียงได้ตะโกนดังมาแต่ไกล คนที่ประสาทสัมผัสดีเยี่ยมเงยหน้าขึ้น ค่อยๆ เดินมาตามเนินทราย สะบัดศีรษะไล่หยดน้ำที่เกาะพรารวบนเส้นผม ดวงตาสีน้ำตาลาววับ

หันมาทางคนเรียกที่กำลังตรงมาทางนี้

“ว่าไงจ๋อย”

“มีคนมาหานายหัวครับ”

“ใคร”

“คุณหนูพาฝันครับ”

ชื่อนี้ทำเอาหัวคิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน มันนานแล้ว นานจนเกือบลืมเด็กกะโปโลที่ตอนนั้นเพิ่งจะผูกคอตายอายุสิบห้า มันคือการพบกันครั้งสุดท้าย ก่อนทราบข่าวว่า ดลยามารดาของเธอซึ่งอายุน้อยกว่าเขาหนึ่งปีประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิต เขาไปร่วมงานศพดลยาจากนั้นก็ไม่ได้ข่าวคราว ทราบแต่เพียงว่าเด็กสาวพาฝันไปอยู่กับผู้เป็นยาย เพราะผู้เป็นพ่อแต่งงานกับภรรยาใหม่

“พาฝันมาทำอะไรที่นี่”

“ไม่ทราบเหมือนกันครับ ตอนนี้บังอรนากำลังต้อนรับคุณหนูอยู่”

จ๋อยตอบไปตามที่เห็น เรื่องอื่นเจ้าหนายคงต้องไปถามไถ่หญิงสาวด้วยตัวเอง

“โอเค ให้ออกก่อน แล้วฉันจะไปในอีกสิบนาที”

“ได้ครับ”

“อ้อ ให้นำมาเรียกหาของว่างไปต้อนรับด้วย”

“ครับนายหัว”

จ๋อยถอนหายใจพลางรู้สึกแปลกๆ เหมือนการมาครั้งนี้ของเจ้าหล่อนจะสร้างความหนักใจให้เจ้าของรีสอร์ทที่ใหญ่ในจังหวัดกระบี่

งานที่มีรีดตัวจนแทบกระดิกตัวไปไหนไม่ได้ ล่าสุดกลับจากงานแต่งของน้องชายที่เชียงใหม่ เดชพงษ์ก็ลุยงานต่อทันที เพราะสัมปทานรังนกของตนกำลังไปได้สวย หลังตีตลาดจีนได้อย่างงดงาม ตอนนั้นเขากำลังบุกตลาดในยุโรป จึงต้องเหนื่อยเรื่องมาร์เก็ตติ้งมากกว่าเดิม ส่วนรีสอร์ทบนเกาะส่วนตัวในจังหวัดกระบี่ที่เขาได้รับอนุญาตเพียง

รายเดี่ยวก็กำลังก่อสร้างที่พักเฟสสอง

ชีวิตของนายหัวตามที่ใครๆ ในภาคใต้ต่างก็รู้จักกันดี เขามีความเด็ดขาดทุกเรื่อง เป็นที่พึ่งให้ชาวบ้านชาวเลได้มีอาชีพการงานโดยไม่จ้างแรงงานอื่น มีความเอาใจใส่ต่อสภาพความเป็นอยู่ เขาจึงเป็นที่รักของชาวบ้านรากหญ้า แต่แน่นอน มีคนรักก็ย่อมมีคนเกลียด และความเกลียดนั้นมันก็บ่อนทำลายเหมือนปรสิตร้ายที่คอยทำให้เขาเสื่อมเสีย

กว่าสิบนาทีก่อนนายหัวแห่งน่านน้ำทะเลภาคใต้ใช้เวลาในการแต่งตัว แม้จะทำธุรกิจมีรายได้ระดับพันล้าน แต่เจ้าตัวกลับรักสันโดษ ไม่ค่อยออกงานสังคม ชอบใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายกับชาวบ้าน มากกว่าการปั้นหน้าใส่กันในสังคมจอมปลอม

“เธอรออยู่ในห้องรับแขกคะนายหัว” บ้ามาเริ่มคือภรรยาของบั้งรอน ซึ่งเป็นหัวหน้าคอยดูแลรีสอร์ทแห่งนี้ ร่วมกับผู้จัดการ

“ฉันจะไปเดี๋ยวนี้”

ดวงตาสีน้ำตาลคู่คมเรียบนิ่งแต่ดูกร้าวเมื่อเดินมาถึงห้องรับแขก เหลือบมองกระเป๋าเดินทางใบใหญ่สองใบน่าจะขนาดยี่สิบแปดนิ้ว คนเราถ้ามาเยี่ยมเยือนธรรมดาไม่จำเป็นต้องขนกระเป๋าขนาดนี้ ลางสังหรณ์เกิดขึ้นแบบปัจจุบันทันด่วนแลดูเข้าเค้า ว่าการมาครั้งนี้ของยายเด็กกะโปโลที่อายุห่างกับเขาถึงสิบหกปีอาจมีอะไรมากกว่านั้น

การมาของนายหัวหนุ่มใหญ่เจ็บมากจนคนที่รออยู่ไม่ได้ยินเจ้าตัวกลอกตามองรอบๆ ยกแก้วนํ้าส้มขึ้นดื่มและคิดว่าคุกกี้เคี้ยวตุ้ยๆ ด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย ประหนึ่งทีนี่คือบ้านตัวเอง

ให้ตายเถอะ เกิดมาเพื่อกินแท้ๆ กินตั้งแต่เด็กจนโต!

“อะแฮ่ม”

เสียงกระแอมกระไอเบื้องหลัง เรียกให้สาวเจ้าที่อยู่ในชุดเสื้อเอวลอยกับกางเกงยีนส์สีซีดขาดหัวเข่ารีบลุกจากโซฟาหันมาด้านหลังอย่างรวดเร็ว

“ลุงตาม!”

พาฝัน ตะติมณี จิกยิ้มกว้างจนปากจะจิกถึงหู เห็นลักยิ้มที่แก้มทั้งสองข้างไบหน้าเนียนใส แล้วทำในสิ่งที่เดชพงษ์คาดไม่ถึง ร่างเล็กสูง ราวร้อยหกสิบเซนติเมตร เรียกได้ว่าเป็นไซซ์มินิ หล่อนถลาเข้ามาหา จับมือเจ้าของริสอร์ทเขย่าๆ แล้วสอดแขนกอดรัดร่างใหญ่

พระเจ้า! เดชพงษ์นินทาด้วยความโมโห รีบแกะมือเจ้าหล่อนเพื่อดันร่างสาวออก แต่ดูเหมือนคนตัวเล็กจะไม่สำนึกใดๆ กอดรัดเสียนั่นด้วยความดีใจ มันเป็นความดีใจที่เก็บไว้ในอกมานาน นานแค่ไหนก็ไม่เคยเปลี่ยน ลุงตามของเธอหล่อดิบเถื่อน หล่อระเบิดจริงๆ

“เด็กนี่ ปล่อยได้แล้ว”

“ฝันคิดถึงลุงตามนี่คะ”

“อย่ามาเรียกฉันว่าลุง”

“อ้าว ก็ลุงตามผู้ใหญ่มากว่าแม่ของฝันนี่นา” เจ้าหล่อนตอบโต้ คลายอ้อมแขนเล็กน้อยขยับถอยห่างมานิดเพื่อมองไบหน้าของลุงตามให้ถนัด วันเวลาและธรรมชาติไม่เคยทำร้ายลุงตามได้เลยจริงๆ แม้จะมีตีนกาหน้อยๆ ตรงหางตาแต่อีกฝ่ายก็ยังคงดูสุขภาพดีเหมือนหลายปีก่อน

“ก็แค่นี้เดียว” พอหล่อนเรียกเขาว่าลุง บอกตามตรงว่านายหัวไม่ปลื้มหนัก เขายังไม่สมควรแก่ขนาดนั้น และคนที่จะมาเรียกลุงก็ควรมีแค่ลูกของน้องชาย ไม่ใช่เด็กที่กำลังโตเป็นสาวแบบคนตรงหน้า

มาดนิ่งๆ ดุดัน ดวงตากร้าวกระด้าง ไม่ได้ทำให้พาฝันรู้สึกกลัวหรือหองแหม่แต่น้อย ตรงกันข้ามเธอนึกขำมากกว่า เขาชอบบ่นหน้าแบบนี้ใส่เธอตั้งแต่เป็นเด็กแล้ว ตอนคุณแม่พามาเที่ยว มาเยี่ยม ตอนงานแต่งของเขากับภรรยาเก่าที่เสียไปแล้ว เธอยังมาเลย

“ปล่อยได้แล้ว ไปนั่งที่โซฟา”

“แค่นี้ก็ต้องดู”

“ฉันควรดูเธอมากกว่านี้ เป็นผู้หญิงมาทำสนิทชิดเชื้อกับผู้ชาย

ไม่เหมาะ”

การมาของยายตัวป่วน ให้นายดับ ชีวิตอันแสนสงบร่มเย็นดูจ
ห้องทะเลยามไร้คลื่นกำลังปั่นป่วนอย่างหนัก เมื่อเจอคลื่นรบกวน!

“ฝันไปนี่ก็ได้ค่ะ” ยิ้มกว้างพลางเดินไปนั่ง ซึ่งกิริยาของคนทั้งสอง
อยู่ในสายตาของผู้สูงวัย จนรู้สึกแปลกใจเป็นอย่างมาก

ตามยังคงรักษามาดีได้อย่างดีเยี่ยม เขาอายุสามสิบเจ็ด ไม่ใช่
ใก่ก่อนที่จะมาอ่อนไหวกับเรื่องพวกนี้ แต่...เรื่องพวกนี้มันเรื่องอะไรละ
บ้างจริงไ้ตาม แก่อย่าได้คิดอะไรที่มันจะนำพาความวุ่นวายชวนปวดหัว
มาสู่สมองและหัวใจเป็นอันขาด หากแกไม่อยากพบความสูญเสีย...

“นี่ค่ะ จดหมาย” หญิงสาวยื่นซองสีขาวมาตรงหน้า

“จดหมายอะไร”

“ของคุณยายค่ะ”

“คุณยาย หมายถึงนำดวงใจนะหรือ”

“ใช่ค่ะ คุณยายฝากมาให้ลูงดตาม” เนื้อหาในจดหมายพาฝันอ่าน
หมดแล้ว เธอจึงเก็บกระเป๋าเสื้อผ้าใบใหญ่มาพร้อมเสร็จสรรพ มันใจ
เกินร้อยว่าคนตรงหน้าต้องทำตามความประสงค์ของผู้เป็นยาย โดยเฉพาะ
ตามความต้องการของมารดา

นายหัวรับจดหมายของยายสีขาวมาฉีกเปิดอ่านอย่างไม่รีรอ
เนื้อความข้างในจากนำดวงใจ คือฝากฝังคนตรงหน้าให้อยู่ในความดูแล
เจ้าตัวอยากมาทำงานที่นี่ และเป็นความต้องการของดลยา มารดาของ
พาฝันด้วย ลงท้ายหวังว่าเขาจะเมตตารับพาฝันไว้เป็นคนงานภายใต้
การดูแล เพราะตอนนี้นำดวงใจชรามากแล้ว หากพาฝันอยู่กับเขา
เจ้าตัวคงสบายใจ ดีกว่าให้ทำงานในกรุงเทพฯ เพราะไม่มีญาติที่เ็น

“ลูงดตามอ่านแล้วใช่ไหมคะ”

“อืม เธอก็คงอ่านแล้วเหมือนกัน”

“เหมาะ รู้ดีไปอีก”

“สีหน้าแววตาของเขามันบอกอย่างนั้น พาฝัน”

“ลองตามเนี่ยเง่จจริง ถ้าซื้อหวยคองรวยแน่ๆ” ไม่ได้สำนึกสักนิดเดียวว่ากำลังถูกอีกฝ่ายค่อนขอตัวว่าเธอเป็นคนไร้มารยาทแอบอ่านก่อน

“ฉันไม่ชอบอะไรที่มันเสี่ยง คนเราถ้ามันแต่เล่นหวยงมง่ายไม่เลิกไม่ทำงานทำการ ยิ่งงี้ก็ไม่มีวันรวย”

“ฝันแค่หยอกเล่น ไม่เห็นต้องทำหน้าที่จริงจ้งเลยคะ” สาวเจ้าทำหน้าที่ยุ่งเล็กน้อย เมื่อได้รับสายตาดำหนิติเตียน นายหัวตามเนี่ยเหมือนเดิมจริงๆ แต่เธอรู้เพราะเคยสัมผัสมาแล้วว่า ภายใต้อสีหน้าดูกร้าวแลดูน่ากลัวนี่มีความอ่อนโยนแอบซ่อนอยู่ เพราะแบบนี้พาฝันจึงเลือกอยากมาทำงานที่นั่นที่ที่ขยายถามว่าจะไปทำงานที่ไหน

“เพราะฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นของเธอ”

ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน ทำไมต้องจ้งจ้งกับเด็กที่เพิ่งจะแตกเนื้อสาว พลอยให้หนักย้อนไปครั้งวันวานสมัยเจ้าหล่อนติดสอยห้อยตามดลยามาด้วย ดลยาคือเพื่อนบ้านที่รู้จักกันในเชียงใหม่ ก่อนเจ้าตัวจะแต่งงานตั้งแต่อายุยังไม่ถึงยี่สิบกับสามมีที่เป็นปลัดอำเภอในตอนนั้น แล้วย้ายรกรากไปตั้งตัวในจังหวัดน่าน

“ลองตาม ฝันมาดีนะคะ”

“เธอไม่เหมาะจะอยู่ที่นี่”

“ทำไมละคะ ฝันทำงานได้ไม่เกียจว่าจะเป็นที่ทำงานอะไร” สาวเจ้าพยายาม เมื่อสีหน้าของอีกฝ่ายราวจะไม่ให้เธออยู่ที่นั่นด้วย

“ยังเด็กเกินไป และที่นี่ไม่นิยมใช้เส้นสาย อีกอย่างหนึ่งคือไม่มีตำแหน่งงานว่างสักตำแหน่ง”

“แต่ฝันตั้งใจมาทำงานที่นี่นะคะ จำได้ไหมตอนฝันมาครั้งล่าสุด ฝันเคยบอกว่าจะมาทำงานที่นี่ให้ได้ ลองตามก็บอกว่าไว้เรียนจบก่อนนี่ไง ฝันเรียนจบแล้ว” หญิงสาวใช้คำที่อีกฝ่ายเคยพูดมาอ้าง

เจ้าของริสอร์ตถอนหายใจ เขาก็พูดส่งๆ ไปตามประสาให้เด็ก

รู้สึกดี ใครจะคิดว่าเจ้าหล่อนจะเก็บมาเป็นจริงเป็นจังถึงทุกวันนี้

“นี่มันชีวิตจริง ไม่ใช่เรื่องหลอกเด็ก”

“แสดงว่าที่ลุงตามบอกฝันตอนเด็ก มันแค่คำหลอกลวงหรือคะ”

“จะคิดแบบนั้นก็ได้อ”

“ไม่ยุติธรรม ฝันจะทำงานที่นี้คะ ในจดหมายคุณยายก็บอกแล้ว หรือว่าลุงไม่คิดจะทำตามคำพูดที่เคยให้ไว้กับแม่ของฝัน” สาวเจ้าหรีตาทมาหมายมาดฉายแววความดีอันออกมา ตอนเด็กเป็นอย่างไร ตอนโตพาฝันก็ยังไม่เปลี่ยน เช่นเดียวกับลุงตามตรงหน้าที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเหมือนกัน

เดชพงษ์ถอนหายใจอีกครั้ง จริงอยู่เขาให้สัญญาไว้กับดลยา บอกว่าหากพาฝันโตก็จะให้มาทำงาน ในตอนนั้นไม่คิดจริงๆ ว่าเด็กที่ยังไม่เป็นสาวจะมุ่งมั่น ให้ตายเถอะ เขาจะมากลืนน้ำลายตัวเองก็ไม่ได้ มันเสียภาพลักษณ์นายหัวผู้เคร่งขรึม

“ว่าไงคะ”

“ฉันจะให้ป้ามาเริ่มจัดห้องให้ อยู่นี้ไปก่อน ลักคินสองคิน ฉันจะหาตำแหน่งงานว่างให้”

“ไชโย”

“อย่าเพิ่งดีใจไป เธอยังต้องผ่านการทดลองงาน ถ้าอยู่ไม่ได้ก็ต้องกลับบ้าน”

“ฝันทำได้แน่นอน”

“คนมันใจแบบเธอต้องหิวกระเป่ากลับมาหนักต่อนักแล้ว ยิ่งเด็กเพิ่งเรียนจบไร้ประสบการณ์ ความอดทนมักต่ำเสมอ”

เป็นความจริงที่เขาเจอมากับตัวเอง โดยเฉพาะพวกบัณฑิตใหม่ป้ายแดง เอกสารที่หญิงสาวหยิบมาวางบนโต๊ะไม่ได้ช่วยการันตีความอดทน มันเป็นแค่ใบเบิกทางเข้าทำงาน

“ไม่ลองจะรู้ได้ยังไงล่ะคะลุงตาม”

“ฉันบอกว่าห้ามเรียกลุง”

“แต่ฝั่งสะตวงเรียกแบบนี้ หรืออยากจะให้เรียกอีกชื่อหนึ่งคะ”

สาวเจ้าต้องกลืนยิ้มไว้แทบแยะ รู้ดีว่าอีกชื่อนั้นเจ้าตัวเกลียดมาก และเขาตุจจนเธอร้องให้ที่ตอนเด็กตะโกนเรียกออกไปโดยไม่ได้อะไร มารดาต้องรีบปลอบโยนใหญ่ ลุงตามเองก็ทำหน้าที่ไม่ถูกตอนเธอร้องให้

“อย่าแม่แต่จะคิด”

“งั้นก็เรียกลุงตามเหมือนเดิม”

“เด็กนี่ ฉันเป็นเจ้าของรีสอร์ท”

“ทราบค่ะ แต่ฝั่งก็เป็นหลานคุณยาย เป็นลูกแม่ดลด้วย” ย៉านัก ย้าหนา มันคือป๊าป๊าเลิฟของลุงตามเลยละที่มารดาเล่าให้ฟัง และมีไม่กี่คนที่รู้ว่าลุงตามนะเคยแอบบึ่งแม่ของเธอตอนสาววัยรุ่น แต่แม่รักคุณพ่อ ลุงตามก็เลยรับประทานหัวไป

“เลิกเอาแม่เอายายมาอ้าง”

“ลุงตามจะได้รู้ว่ามียังหลายคนจำคำสัญญาได้”

“นั่นมันตอนเธอยังเด็ก เอาเถอะ ฉันก็ไม่อยากเสียผู้ใหญ่ อย่างที่บอกไปว่าจะหาตำแหน่งงานให้ แต่เธอจะไม่ได้รับอภิสิทธิ์เหนือพนักงานคนอื่น ต้องทำตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด แคะให้พักที่บ้านของฉันไปพลางก่อน”

“รับทราบค่ะ” ฉีกยิ้มกว้างไปอีก ยกนี้ไม่ชนะก็เหมือนชนะ เพราะสุดท้ายเขาก็ต้องยอมรับเราไว้เป็นคนในปกครอง

“ยิ้มอะไร”

“อ้าว ก็ยิ้มดีใจไงคะ”

“บอกแล้วว่าอย่าดีใจไป ระยะเวลาพิสูจน์มา”

“กาลเวลาพิสูจน์คน ฝั่งทำได้แน่นอน” สาวเจ้าต่อประโยคให้จนจบ ยิ้มกว้างมากเท่าใดมันยิ่งทำให้คนมองหงุดหงิด ดวงตาสีน้ำตาลยิ่งวาววับแสดงความไม่พอใจออกมา แต่ก็เลือกไม่พูด ของอย่างนี้

ต้องลองพิสูจน์ดูว่าไว้

“ป้ามาเรียม”

“คะนายหัว”

“จัดห้องทางปีกซ้ายให้ฝั่งหนึ่งห้อง ระหว่างรอว่าจะให้ทำงานอะไรดี”

“ได้คะนายหัว คุณหนูตามป้ามาเลยคะ”

ป้ามาเรียมยิ้มเป็นมิตร ดูใจดีกว่านายหัวตั้งเยอะ รายนี้ไม่รู้จะวางมาดเข้มๆ ดุๆ เกื่อนๆ ทำไฉนนักหนา ไม่รู้หรือไงว่าเพียงแคเปิดรอยยิ้ม เขาจะดูหล่อเหลามากกว่าเดิมหลายเท่าตัว ใช่ เธอเห็นอีกฝ่ายยิ้มตอนคุยกับแม่ และเห็นอีกฝ่ายยิ้มตอนเข้าพิธีแต่งงาน และจากนั้นก็
ไม่เห็นอีกเลยหวังลึกๆ ว่าการมาของตัวเองจะได้เห็นเขายิ้มอีกสักครั้ง

พาฝันเดินตามป้ามาเรียมขึ้นมาชั้นบน บ้านตึกทรงโมเดิร์น เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เป็นภูเขา ทาสีน้ำตาลขาวสลับให้กลมกลืน การจัดแต่งสวนสบายเย็นตา มีน้ำตกจำลองอยู่ด้านข้าง และถัดไปทางด้านซ้ายมีรั้วต้นมะขามเตี้ยๆ ปลูกเป็นแนวกั้นระหว่างรีสอร์ทกับตัวบ้าน
ห้องพักของเธอประมาณสี่สิบลูกว่าตารางเมตร ขนาดไม่ใหญ่มาก แต่ก็ไม่เล็กจนอึดอัด ทาสีครีมเย็นตา ตกแต่งด้วยผ้าม่านลายดอกไม้ สีเขียวอ่อน หญิงสาวเดินไปยังหน้าต่างบานกระจก มองออกไปเห็นห้องทะเลสีครามสวยงาม

“คุณหนูพักห้องนี้ได้ไหมคะ”

“ได้คะ ฝันพักได้สบายมากเลย” ฉีกยิ้มกว้าง เป็นรอยยิ้มจริงใจที่ผู้สูงวัยเห็นแล้วรู้สึกถูกชะตากับสาวน้อยเป็นที่สุด

“ป้าก็เบาใจ ขาดเหลืออะไรบอกป้านะคะ”

“แต่มีที่ซุกหัวนอน มีข้าวกินครบทุกมื้อ ฝันก็พอใจแล้วคะ ป้ามาเรียม ฝันมาจากน่านไม่มีใครนอกจากยาย ส่วนคุณพ่อก็อยู่

ไกลกัน ท่านอยู่กรุงเทพฯ มีครอบครัวใหม่” นึกมาถึงตรงนี้แล้วก็
ถอนหายใจ คุณพ่อโทร.หาพูดคุยกับพ่อกับแม่ แต่พ่อกับแม่ก็เข้าใจว่าด้วยหน้าที่การงานของท่าน จำเป็นต้องย้ายสถานที่
บ่อยตามวาระ เพราะบิดาเป็นนายอำเภอ

“โอ้แม่คุณ คงจะเหงามากนะคะ”

“แรกๆ ก็เหงาค่ะ แต่คุณพ่อของพ่อกับแม่โทร.หาบ่อยมาก ระยะเวลา
ไม่กี่ชั่วโมงก็คุยกันได้ พ่อกับแม่ก็ต้องเข้มแข็งให้ได้ ตามคำสอนของแม่” พ่อกับแม่
ยิ้มอ่อนโยน นอกจากกำลังใจจากคนรอบข้าง กำลังใจของตัวเองก็
ต้องสร้างให้ได้มากที่สุด ยายสอนให้เธอมองโลกในแง่ดี ขณะเดียวกัน
ท่านก็สอนการใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังและมีความสุข นั่นจึงเป็นเหตุว่า
ทำไมเธอจึงเป็นคนยิ้มง่าย

“คุณหนูเก่งมาก ป้ายังจำภาพตอนคุณหนูรับช่อดอกไม้ในงานแต่ง
ของนายหัวกับนายหญิงได้เลยนะคะ”

“น่าอายจังเลยคะ ตอนนั้นพ่อกับแม่ก็เพิ่งอยู่มัธยมต้น”

“ไม่คิดว่าเวลาจะไวขนาดนี้ เผลอแป๊บเดียวคุณหนูโตเป็นสาวแล้ว”

“ป้ามาเยี่ยมชื่นชมความงดงาม เดินมาจับมือบางบีบเบาๆ

“แต่นายหัวของป้ายังมองว่าพ่อกับแม่เป็นเด็ก ไร้ความอดทน” ย่นจมูก
เมื่อพูดถึงเจ้าของรีสอร์ท

“นายหัวขริ่มไปอย่างนั้น ป้าเชื่อว่านายหัวคงไม่ใจดำหรอกคะ
ถ้าไม่ให้ทำงานคงไม่อนุญาตให้พักที่บ้าน”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นนะคะ” มันก็จะมีอาการลุ่มๆ เล็กน้อย ว่า
อีกฝ่ายจะให้พ่อกับแม่ทำงานตำแหน่งอะไร ซึ่งพ่อกับแม่ไม่เกี่ยว ตำแหน่งไหน
ก็ต้องพิสูจน์ฝีมือ

“เดี๋ยวป้าลงไปเตรียมอาหารเย็นก่อนนะคะ อีกลักครูป้าจะให้เด็ก
ขึ้นมาตาม”

“ขอบคุณค่ะ”

พาฝันเดินไปส่งป้ามาเรียกหน้าห้อง พอปิดประตูลงก็รีบเดินเร็วๆ มาหิ้วตัวลงบนเตียงแล้ววกกลับไปกลิ้งมา รู้สึกถึงความอิสระเสรี กับความคิดอะไรบางอย่างที่วาดเอาไว้ตั้งแต่ก่อนมาที่นี่ แม่จำ เอาใจช่วยพาฝันคนนี้ด้วยนะจ๊ะ ผันโตแล้ว ผันเรียนจบแล้ว ผันไม่ผิดใช้ใหม่ ถ้าจะเดินไปยังจุดหมายที่ตัวเองตั้งใจไว้

ป้ามาเรียกเดินลงมาจากชั้นบน เห็นนายหัวยืนอยู่ริมสระน้ำด้านนอก จึงรีบเดินออกจากบ้านไปหา เพื่อรายงานความเป็นไปทุกอย่าง แม้ตัวเองจะได้รับมอบหมายด้วยความไว้วางใจให้ดูแลบ้าน แต่ไม่ว่าเรื่องเล็กน้อยหรือใหญ่ ป้ามาเรียกก็จะรายงานเจ้านายเสมอ

“นายหัวคะ”

“อ้าว เรียบร้อยแล้วหรือครับป้า”

“ใช่ค่ะ คุณหนูเธอน่ารักน่าเอ็นดูนะคะ สดใสเหมือนเมื่อก่อน ไม่เปลี่ยน” เป็นคำพูดชื่นชมจากใจไม่ผ่านการปรุงแต่งแบบคนสมัยเก่า

“คงป่วนน่าดู ตั้งแต่วันเป็นที่สุด”

“อายุคุณหนูเธอยังน้อยนะคะ ครอบครัวยุคที่เคยอบอุ่นต้องเจอเรื่องแยๆ เลยปรับเปลี่ยนกะทันหัน แต่กระนั้นก็ยังดูแลตัวเองได้ดี อย่างน้อยเธอก็ไม่เป็นโรคซึมเศร้า” หัวใจคนเราเปราะบางยิ่งนัก ในวัยสดใสต้องมาสูญเสียแม่ เจ้าตัวเข้มแข็งผ่านจุดนั้นมาได้ถือว่าดีมากแล้ว

“ครับ เขาปรับตัวได้ดี”

“แบบนี้แล้วนายหัวจะรับเธอไว้เป็นพนักงานใหม่คะ”

“ตำแหน่งงานในรีสอร์ตเราเต็มหมด ผมไม่อยากใช้เส้นสาย แต่ดูท่าคงจะหนีข้อครหานี้ไม่ได้” หากต้องรับหญิงสาว ตำแหน่งงานไม่มีเขาไม่ได้หน้าใจตรงนี้ แต่สิ่งที่หนักใจกว่าการทำงาน คือการมาของเธอ มันทำให้ชีวิตอันแสนสงบของเขาต้องถูกลิตรอนไปโดยปริยาย

“อย่าว่าป้ายุ่งเลยนะคะ แต่ป้าขอออกความเห็นนิดหนึ่ง เรื่อง

เส้นสายไม่อาจหลีกเลี่ยง ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว รับคุณหนูไว้ทำงาน
ในตำแหน่งผู้ช่วยของนายหัวก็ได้นี่คะ คงไม่เหลือปากว่าแรงที่นายหัว
จะจ่ายค่าจ้าง เพื่อความสบายใจของคุณยายของคุณหนูด้วย” ป้ามาเรียม
อมยิ้มเล็กน้อย พยักหน้าเพื่อยืนยันคำพูดตัวเอง

“ป้ามาเรียมคิดแบบนี้หรือครับ”

“ป้าเชื่อว่านายหัวก็คงคิดแบบเดียวกัน”

“ครับ ก็คงต้องทำแบบนั้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องทดลองงานเหมือน
พนักงานคนอื่น ว่าเธอจะทำงานไหวหรือเปล่า” ดวงตาสีน้ำตาลหรือ
ไม่ได้ดูถูกหรือก แต่คนเราต้องผ่านการทดสอบ จะใช้ความสนิทสนม
มาเป็นข้ออ้างรับไว้ไม่ได้

“คุณหนูต้องทำได้แน่ๆ ค่ะ”

“ป้ามาเรียมชมแบบนี้ เจ้าตัวได้ยินคงตัวลอย ไม่หันไปมองที่เคยเป็น
คนโปรดของป้าก็จะกลายเป็นหมาหัวเน่าเสียแล้ว” เอ่ยพลางถอนหายใจ
ป้ามาเรียมส่ายหัวเล็กน้อย เข้าโอบกอดเจ้านายตัวเองที่รักเอ็นดูเหมือนลูก
เหมือนหลาน อีกฝ่ายก็ให้ความเคารพตนกับสามมืออย่างไม่ถือตัว เป็นข้อดี
ที่ใครๆ พากันเทใจรักนายหัวตามมากกว่าคนดังคนอื่นในภาคใต้

“บอกฝันหรือเปล่าครับเรื่องเวลาอาหารเย็น”

“ป้าบอกแล้วค่ะว่าจะให้เด็กไปตามเมื่อถึงเวลา”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับเบาๆ ป้ามาเรียมจึงเสีงเดินกลับเข้าด้านใน
เพื่อไปสั่งห้องครัวให้เตรียมจัดอาหารเพิ่มเพราะมีแขก และดูท่าจะเป็น
แขกที่ต้องพักอยู่ที่นี้อีกนาน

“หวังว่าเจ้าตัวจะไม่ก่อเรื่องอะไร” พึมพำเบาๆ ใต้ดวงตากลมๆ
ใส่ออกันนั้น บอกตามตรงว่าคนที่ผ่านอะไรมามากมายอย่างเดชพงษ์
รู้สึกไม่ไว้วางใจ

สาว ใช้ขันมาตามพาฝันบอกว่าได้เวลาอาหารเย็นแล้ว หญิงสาว

ลงมาในชุดเดิม เดินยิ้มแก้มจะแตกมายังห้องรับประทานอาหาร เป็นห้องที่จัดตกแต่งไว้อย่างสบายตา มีดอกไม้และพันธุ์ไม้ประดับ รวมถึงบอนไซขนาดเล็กตั้งอยู่ด้านข้าง คงเป็นรสนิยมของนายหัว

“นั่งสิ”

“ขอบคุณค่ะลุงตาม” ไอ้คำว่าลุงตามนี่แหละทำเอาเจ้าของริสอร์ตตีหน้าขี้นมมากไปอีก บอกอะไร แนะนำอะไร หล่อนไม่เคยเชื่อฟังทำตาม คือเป็นที่สุด ถึงไรผมจะเริ่มสองสีแล้ว แต่เขาก็ไม่แก่ขนาดมีหลานสาวโตเท่านี้

“ตัดข้าวได้เลยป้ามาเตรียม”

“คะนายหัว”

ป้ามาเตรียมรับคำสั่ง คำว่าโก๋ข้าวสี่เงินตัดข้าวหอมมะลิร้อนๆ กรุณาควันลอย พาฝันกล่าวขอบคุณเมื่อผู้สูงวัยตัดข้าวให้ นายหัวตามยังคงรักษามาดีไว้อย่างดีเยี่ยม เขาไม่แสดงออกว่าปลื้มดีใจสักนิดที่มีเธอ แต่พาฝันใจจะหวั่นใจ เพราะแรงมุ่งมั่นมีมากกว่า การมาครั้งนี้ไม่ได้มาเพื่อเอาชนะ แต่เธอมาเพื่อพิสูจน์ตัวเองในหลายเรื่องว่าดีพร้อม

“กินได้เลย”

เดชพงษ์บอกพาลงหยิบช้อนกลางตักอาหารใส่จานตัวเอง พาฝันจึงทำตาม แต่นอกจากตักใส่จานตัวเอง ยังตักใส่จานอีกฝ่ายให้ด้วย

“ไม่ต้อง ฉันตักเองได้”

“ฝันอยากตักให้คะ” คนอยากทำให้ เพียงแคร์ับน้ำใจไม่ตรีจิตลุงตามนี้ท่าจะแก้วดแกว่าจริงๆ เธอทำอะไรก็พลอยซัดหูซัดตาไปเสียทุกเรื่อง

“ก็บอกว่าไม่ต้อง” ทำสายตาและน้ำเสียงดูบอกเป็นนัยว่าไม่ชอบสาวเจ้าบ้านหน้าไม่รู้ไม่ชี้ตักอาหารเข้าปากเคี้ยวด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย

“อร่อยมากเลยคะ ใครทำคะเนี่ย”

“ป้าเองคะคุณหนู หากอร่อยกินเยอะๆ นะคะ” ป้ามาเตรียมส่งยิ้ม

มาให้ พาฝันพยกหน้า รู้สึกดีใจบอกไม่ถูก อย่างน้อยในความสุขของ
ลูกตามก็ยังมีป้ามาเยี่ยมคอยเป็นกำลังใจให้ เหมือนท่านจะอ่านออกว่า
เธอคิดอะไรอยู่

“ฝันจะกินให้หมดเลยคะ”

“ไม่ต้องเอาใจป้ามาเยี่ยม รีบๆ กินเข้า ทะเล้นอยู่นั้น” เอ็ดเบาๆ
อย่างอดไม่ได้ ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมรอยยิ้มของเจ้าหล่อน
จึงทำให้รู้สึกหงุดหงิด มันเป็นคำถามที่เขาไม่ยากค้นหาคำตอบ ด้วย
กลัวความจริงบางอย่าง

“ปลาทอดสามรสอร่อยมาก กินเยอะๆ นะคะ เพื่อจะเลิกทำ
หน้าดูใส่ฝัน”

“ฉันบอกว่าไม่ต้องตัก” เสียงแข็งใส่ เขาไม่ชอบให้ใครคอย
เอาอกเอาใจ ในเมื่อเขาไม่ได้อวยเปลี่ยเปลี่ยมือเปลี่ยขา อาหารก็กินคนเดียว
บ่อยๆ

“คนเขามีน้ำใจ ลูกตามรับๆ ไปเถอะคะ อย่าทำดูนักเลย ยังไง
ฝันก็ไม่กลัว” สาวเจ้ายิ้มแป้น คนมองเมื่อเหลือทน พอเหลือบตาไปทาง
ป้ามาเยี่ยม ท่านก็เอาแต่ยิ้ม เมื่อได้รับสายตาจากนายหัว ป้ามาเยี่ยม
ก็รีบปรับเปลี่ยนสีหน้าให้เรียบนิ่งดังเดิม

“ไม่ต้องประจบเอาใจ”

“เอาใจนะใช้คะ แต่เรื่องประจบ ฝันไม่ทำแบบนั้นแน่ๆ ลูกตาม
ไว้ใจได้”

ให้ตายสิวะไอ้ตาม ทำไมต้องโมโหกับแค้โดนเรียกลุง ระวังบอก
ระวังใจไว้ เจ้าหล่อนป่วนได้ไม่นาน เดี่ยวทนงานไม่ไหวก็กลับไปเอง
นั่นแหละ อย่านได้แคร์หรือใส่ใจต่อการยั่วยุอาร์มณของเด็กที่อยาก
เอาชนะ ย้ำเตือนตัวเองหนักๆ และย้ำมาตลอดตั้งแต่เจอหน้าพาฝัน

“อย่ามัวพูดมาก รำคาญหู กินๆ ไปจะได้มาคุยกันเรื่องงาน”

“คุยเรื่องงาน ว้าว หมายความว่าลูกตามพร้อมรับฝันทำงาน

ใช้ไหมคะ เป็นเรื่องดีที่สุดเลยคะ” สีหน้าตื่นเต้นดีใจทั้งที่ยังไม่ได้บอกว่า จะให้ทำตำแหน่งอะไร นี่หล่อนดีใจมากเลยหรือ

“อย่าเพิ่งระเริง ทุกอย่างมีบททดสอบ ฉันไม่ให้เธอนั่งกินนอนกิน เงินเดือนฟรีๆ โดยไม่ลงทุนลงแรงอะไรแน่นอน” ดวงตาสีน้ำตาลวาววับ นิ่งซึ่งเหมือนเดิม ทำเสียงเรียบเยือกเหมือนน้ำแข็งทั่วโลก

เด็กสาวสีหน้ามุ่งมั่น คิดเหวอว่าคนอย่างพาฝันจะอ่อนแอใจเสาะ คนตรงหน้าประเมินเธอต่ำไปแล้ว เอาเถอะ ของอย่างนี้คุ้มโวไปก็ใช้ที่ ต้องพิสูจน์ตัวเองให้คนดูถูกจุกอก ว่าคนที่ไม่เคยผ่านการทำงานมาก่อน ก็พร้อมเรียนรู้ที่จะอดทน

“คุยกันตอนนี้เลยได้ไหมคะ”

“เวลากินก็คือกิน ไม่ใช่เวลางาน กินเสร็จเชิญที่ห้องนั่งเล่น ฉันจะคุย ในห้องนั้น” พุดจบก็ตักอาหารเข้าปากโดยไม่สนใจมองคนตัวเล็กอีก สีหน้าหญิงสาวปลื้มปริ่มดีใจปกปิดไม่มีผิด ไม่ว่างานอะไร พาฝันบอก ตัวเองว่าพร้อมลุยสู้ไม่ถอย

พอคนตัวใหญ่ออกไปแล้ว บ้ามาเรียบจึงเข้ามายืนใกล้ๆ มองหญิงสาวด้วยความเห็นใจ นายหัวแสดงความแข็งแกร่งกระด้างออกมา คนไม่เคยอยู่ด้วยคงคิดมากว่านาย ส่งสายตาเป็นมิตรให้หญิงสาว พาฝัน เงยหน้าส่งยิ้มให้เช่นกัน เรื่องแค่นี้สำหรับเธอแล้วไม่หวั่น ต่อให้ดูแลไหนก็ไม่กลัว ลุงตามจะได้รู้ว่าเธอไม่ใช่เด็กที่ทำอะไรไม่เป็น แต่เป็น ประสาทอึดทนมากๆ

บทที่ 1

พนักงานใหม่หรือตัวปอบ

ภายในห้องนั่งเล่น คนตัวใหญ่เปิดทีวีจอยักษ์เป็นรายการข่าว ช่วงสองทุ่ม หญิงสาวกินข้าวเรียบร้อยจึงขึ้นไปอาบน้ำ แล้วเดินลงมา เคาะประตูห้องเบาๆ เป็นสัญญาณบอกให้เจ้าของบ้านรู้ว่าเธอมาแล้ว พาฝันสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เรียกความมั่นใจให้ตัวเอง

“ฝันมาแล้วค่ะ”

“อาบน้ำเรียบร้อยใช่ไหม คงสบายตัวขึ้น”

“มากๆ เลยค่ะ เพราะเหนียวเหนียวตัวตอนเดินทาง ลมทะเล มันพาเหนียวตัวจริงๆ”

“แล้วจะอยู่ที่นี้ได้สักกี่วัน” น้ำเสียงดูถูกกลายเป็นความ สามารถคนตรงหน้า ไม่อยากดูถูก แต่เด็กจบใหม่ไร้ประสบการณ์ อรชรอ้อนแอ้น จะไปได้สักกี่น้ำกันเชียว

“ก็จนกว่าลุงตามจะไล่ฝันออกจากงานนั่นแหละค่ะ” ตอบฉะฉาน ไม่หวั่นเกรง อีกฝ่ายหันมาหรีดตา จรดรอยยิ้มบนมุมปากเล็กน้อย

“ไม่คิดบ้างหรือว่าตัวเองจะเป็นฝ่ายหนีไม่ไหวก่อนแล้วชิงลาออก”

“ลองตามไม่ต้องขู่ฝืนหรือก ของแบบนี้รอดูกันไป พุดมากเดี๋ยว
หาวาคูโยไอ้อวด” สาวเจ้ากอดอกเซิดหน้าน้อยๆ

เธอไม่รู้เลยว่าชุดนอนสีฟ้าลายการ์ตูนนั้นมันทำให้คนมองนึกขำ
ระคนเอ็นดูในเวลาเดียวกัน แต่จำต้องเก็บอาการ หล่อนเหมือนเด็ก ดู
ยุ่งๆ แต่...จากที่เขาถูกกอดเมื่อตอนพบหน้า สรีระของเธอไม่ธรรมดา
สิ่งที่หนุ่มใหญ่สัมผัสได้คือหล่อนไม่เด็กแล้ว บางอย่างมันแอบซ่อนอยู่
ในร่มผ้า

“เข้าเรื่องเลยดีกว่าค่ะ ฝันพร้อมฟังแล้ว”

“ฉันจะให้เธอทำงานในตำแหน่งผู้ช่วย เน้นนอนว่าต้องสมบุกสมบัน
ไปกับฉันในทุกสถานที่ตามคำสั่ง ไม่ใช่แค่เพียงงานในรีสอร์ท แต่
รวมถึงงานทุกอย่างที่ต้องเดินทางบ่อยๆ เพราะฉันมีสัมปทานรังนกที่
จังหวัดสุราษฎร์ธานี เข้าใจใช่ไหม”

น้ำเสียงจริงจังหนักแน่น มันจะเป็นการทดสอบว่าเธอจะสามารถ
ผ่านช่วงเวลาเร่งรีบและงานที่หนักเอาการไม่ต่างจากชนชั้นแรงงาน
ความสะดักสบายมีบ้าง แต่มันต้องมีแรงใจแรงกายด้วย เขาไม่คิดจะ
อ่อนข้อปรานีให้กับคำว่าเด็กเล่น

“ว่าไง นิ่งทำไม”

“ฝันทำได้ค่ะ” สาวเจ้ายึดตัวเล็กน้อย ตอบรับเสียงดัง กิติเหมือนกัน
เขาจะรู้ว่าพาฝันคนนี้ทำอะไรได้มากกว่าที่คิด ร่างกายที่บอบบาง
แลดูอ่อนแอแม้กระทั่งรูปร่างภายนอก เพราะความจริงแล้วเธอทั้งถึก
บึกบึน พร้อมลุยทุกสถานการณ์

“เดี๋ยวพรุ่งนี้ฉันจะบอกบ้งรอน ให้เขาแจกแจงหน้าที่ว่าเธอต้อง
ทำอะไรบ้าง มะรีนคงเริ่มงานได้ แต่จะไปพบฝ่ายบุคคลก่อน เพื่อแนะนำ
ตัวกับเพื่อนร่วมงานที่ต้องติดต่อประสานงานด้วย ทำความรู้จักกันไว้
เราทำงานกันเป็นทีม ไม่ใช่แข่งขันทันเอาหน้า” น้ำเสียงจริงจัง

“ทราบแล้วค่ะ ร่ายยาวเชียว”

“ให้รู้เอาไว้ อ้อ ส่วนเอกสารชุดนี้เอาไปอ่านให้เข้าใจ มันคือกฎระเบียบการอยู่ร่วมกันในบ้านหลังนี้”

“หมายความว่าลุงตามจะให้ฝันพักบ้านนี้?”

“ห้องคนงานเต็มหมดแล้ว พอๆ กับตำแหน่งงาน แต่ในเมื่อเธอจะทำงานที่นี่ให้ได้ ก็จำเป็นต้องให้พักบ้านหลังนี้ไปก่อน” บอกอย่างเสียไม่ได้ ความจริงบ้านพักคนงานยังเหลืออีกหลายห้อง แต่ไม่จำเป็นสักนิดที่เขาต้องบอกให้เธอรู้

“ขอบคุณค่ะลุงตาม” ไม่พูดเปล่า สาวเจ้ายังลุกพรวดพราดรวดเร็วจนร่างใหญ่ตั้งหลักไม่ทัน แล้วถลามาหนึ่งข้างๆ สวมกอดเขาด้วยความดีใจ

“ปล่อยได้แล้ว”

“ขอบคุณลุงตาม ขอบคุณในความเมตตา ฝันดีใจจนทำอะไรไม่ถูกเลยค่ะ”

“นี่ขนาดทำอะไรไม่ถูกยังลุกมากอดฉันได้ ถอยไปได้แล้ว” ทำหน้าซึ้งซังดูคัน แววดตาฉายรังสีเปล่งประกายบอกให้เจ้าตัวคล้ายอ้อมแขน

“ลุงตามไม่ชอบกอดเธอค่ะ”

“ไม่ชอบ” ตอบทันที สีหน้าดูกร้าว ไซ้ เขาไม่ชอบให้ผู้หญิงมาแตะเนื้อต้องตัว โดยเฉพาะเจ้าหล่อนไม่ใช่เด็กสาวเหมือนสมัยก่อนหญิงชายใกล้กันมันไม่เหมาะ เขาเองเป็นผู้ใหญ่ ควรวางตัวให้ดี

และทั้งๆ ที่บอกตัวเองแบบนั้น แต่ผิวกายตั้งแน่นกลับเกร็งรับยามเจ้าหล่อนสวมกอด มันตื่นตัวแปลกๆ จนหงุดหงิดตัวเอง

“ที่จะคุยก็มีแค่นี้ กลับห้องได้แล้ว”

“เพิ่งสามทุ่มกว่า ฝันยังไม่่วงเลยค่ะ” จิกยิ้มกว้างอีกตามเคย ไม่รู้จะกว้างไปไหน ยิ่งลุงตามทำหน้าดู สาวน้อยจอมป่วนก็อารมณ์ดี มันฟินจริงๆ นะที่ได้จ้องหน้าตาแกมมนุษย์หิน การมานี่ตอนแรกไม่ได้คิดอะไร แต่พอได้เจอ และรู้จากปากสาวู้ว่าลุงตามโสดสนิทไม่มีใคร

มาตามใจ สมองแล่นปรี๊ดปรี๊ดเลยจ้า

“มองหน้าฉันทำไมนักหนา มองทีวีนั่น”

“ตอนที่ฝันเด็ก ๆ ตอนลุดตามอุ้มฝัน ยังไม่ดูเท่านี้เลยนะคะ”

“เธอกำลังจะเปรียบฉันกับอะไร”

“ลุดตามคิดไปใหญ่แล้ว ก็แค่แปลกใจ อะไรทำให้ลุดตามต้องดูมากมาย หรือว่า...ลุดตามใจลุ่นเพราะเจอพาฝันคนนี้” พุดพกลางหัวเราะคิกคัก แต่คนตัวใหญ่ไม่ขำ หน้าตึงมากกว่าเดิม ขบครามแน่นที่ตัวเองกลายเป็นตัวตลก

“มีอะไรน่าสนใจจนฉันต้องใจลุ่น”

“อ้าว ก็จะไปรู้หรือคะ ก็แค่ถอดทำเป็นห่วงเนื้อห่วงตัวขนาดนี้เพื่อฝันเดาถูก”

“ใครสอนให้แกแตกแกล้ม แม่ของเราเขาเป็นกุลสตรีเรียบร้อยมาก ไม่มาทะเล่สิ่งตึงตังเหมือนเราสักนิด” ต่อว่าไม่จริงจังนัก แต่มันทำให้คนถูกดูหน้ามุ่มลง ไซ้ลี ใครจะไปหวานหยดเท่ามารดา กันเล่า แม่ล่ะ ปีปีเลิฟของลุดตาม

“ฝันก็เป็นแบบนี้ และฝันกับแม่ก็คนละคนกันนะคะ”

“หัดทำตัวให้เรียบร้อยเป็นระเบียบเสียด้วย ฉันเป็นผู้ชาย เราเป็นผู้หญิง ไม่ใช่ลุดหลานโดยสายเลือด” ย้ำอีกแล้ว แกเป็นอะไรนักหนาจะไ้อ่ตาม พุดย้าซ่าๆ เรื่องเดิมๆ เตือนใจหล่อนหรือจะเตือนใจตัวเอง เพราะที่ยายตัวป่วนคาดเดาไม่ทันกำลังเข้าเค้า ไม่ๆ ออย่าเซียว แกห้ามคิดอะไร อกุลศลนอกลู่่นอกทางกับเด็กคนนี้ หล่อนเหมือนหลาน ไซ้ เป็นได้แค่หลานกับลุด

ทั้งที่ก็ไม่อยากยอมรับฐานะลุด มาตอนนี้เจ้าตัวกลับยอมเป็นลุด มันบ้าบอสิ้นดี เขาคือนายหัวที่ใครๆ เคารพนับถือ ออย่าได้ป่วนป่วน เพราะเด็กที่เพิ่งจะแตกเนื้อสาวเพียงคนเดียว ว่าแล้วก็ขยับนั่งหลังตรง ดูทีวีที่ตอนนี้กำลังเป็นละครหลังข่าว

“ฝันทราบแล้วค่ะ”

“อย่าลืม พู้งนี้หลังอาหารเข้าไปพบบั้งรอน”

“ค่ะ ไม่ต้องย้ำ ฝันไม่ใช่ปลาทอง”

“กลัวจะลืม”

“ยังไม่แก่ค่ะ ใครบางคนต่างหากที่แก่จนเลอะเลือน”

คนฟังส่ายหน้าหน่อยๆ กอดเปลี่ยนช่องทีวี และให้ตายดับ พอกดเปลี่ยนปุ่มต้นมาเจอฉากสีวิหวนของคู่พระนางพอดิบพอดี กำลังจู๋จับกันหวานหยด ทำเอาต้องรีบกดเปลี่ยนในทันใด พาฝันรีบคว้ารีโมตมากดไปช่องเดิมทันที

“พาฝัน”

“ละครกำลังฟินเลย ฝันเกือบลืมเนาะ เรื่องนี้ติดมากค่ะ พระนางเขาดีกันแล้ว เข้าใจกันแล้ว กำลังหวานซึ้ง” เจ้าตัวพูดพลางยกมือกุมระหว่างอก อมยิ้มแ้ม้มะแตกให้ได้ เมื่อสุดท้ายพระเอกในเรื่องจรดปากจูบบนปากของนางเอกแผ่วเบาละมุนสุดๆ

นายหัวตามสุดลมหายใจเข้าปอดหลายครั้ง ผู้ชายอย่างเขาไม่เคยรู้สึกถึงแรงกระตุ้นกับฉากรักหวานๆ เหมือนตอนเรียน ที่ว่าลิ้งเร้าสุดสามารถทำให้บุษขี้นตัวก็คือภาพและเสียง ไม่ใช่จากกุกกิกแบบละครน้ำเน่า แต่...ณ จุดนี้ ไม่อยากเชื่อก็ต้องเชื่อ เขาอยากจะทำอะไรที่มันเกินสถานภาพลง

“ไว้สาระ ฉันไปนอนก่อน”

“อ้าว ไม่ดูทีวีด้วยกันหรือคะ”

“ไม่ ฉันมีอะไรต้องทำมากกว่าการดูละครน้ำเน่ายุ่งซุ่มแบบผู้หญิง”

พูดน้ำเสียงแข็งๆ แล้วเดินเสียงออกจากห้อง เป่าปากฟู ตกลงเราคิดผิดหรือถูกที่ให้เด็กนั้นอยู่ร่วมชายคา หรือควรเปลี่ยนใจให้หล่อนไปพักบ้านคนงาน สุดท้ายก็สายหัวไปมาแล้วเดินขึ้นชั้นบนเข้าห้องพัก

ดู ที่วีไม่ทานพาฝันก็ขึ้นชั้นบน สาวเจ้ารีบคว้าโทรศัพท์มือถือมากดหาเบอร์ประจำ เบอร์ขยันโทร.หาเธอ และเธอก็ชอบโทร.หาเพื่อรายงานความเป็นไป มีเสียงเรียกเข้าอยู่นานจนคิดว่ายายนอนแล้ว แต่สุดท้ายท่านก็กดรับ

“สวัสดิ์ ว่าไงยายหนู”

“สวัสดิ์คะยาย คิดถึงยายจังเลย” กรอกลีเสียงตอบโต้้ออดอ้อน มาตามสายตามแบบฉบับหลานสาวสุดที่รัก

“ยายก็คิดถึง เป็นไงบ้างลูก เจอนายหัวหรือยัง”

“เจอแล้วค่ะ ลุงถามบอกว่าจะให้ผันทำงานที่นี่ แต่ก็ต้องทดลองก่อนว่าจะทำได้ไหม ถ้าผ่านโปรก็จะรับเป็นพนักงานประจำค่ะ” หญิงสาวสรุปให้ผู้เป็นยายฟัง ถึงเขาไม่บอกว่าจะรับทำงานประจำ แต่เธอก็คิดว่าตามกฎหมายมันเป็นเช่นนั้น

“ดีแล้วลูก ว่าแต่ทำไมเรียกนายหัวเสียแก่ เรียกนายหัวไม่ดีกว่าหรือ เขาจะชอบไหมที่หลานไปเรียกว่าลุงแบบนั้น” ด้วยผู้สูงวัยรู้สึกเกรงใจ แต่ที่ยอมให้หลานสาวไปนั้นก็เพราะเห็นว่านายหัวมีความสนิทสนมกับมารดาของหลาน ดีกว่าให้ไปทำงานในกรุงเทพฯ

“ก็คงไม่ค่อยชอบหรอกค่ะ แต่เดี๋ยวนายหัวก็ชินไปเอง”

“เด็กคนนี้นี่จริงจังเลย ไปอยู่ที่โน่นต้องทำตัวให้เป็นผู้ใหญ่ อย่าก่อเรื่องหรือหาเรื่องใส่ตัว”

“ยายพูดเหมือนฝันเป็นเด็กมีปัญหายังนั้นละ” สาวน้อยทำเสียงขึ้นจมูก

“หรือไม่จริง ยายรู้จักเราดีพอๆ กับแม่กับพ่อเรานั้นละ”

“ผันโตแล้ว ไม่มีทางทำให้ลุงตามต้องลำบากใจหรอก”

“ดีแล้ว ทำงานแบบคนโตๆ ทำงานแบบผู้ใหญ่ เจ้าหน้าที่จะได้เอ็นดูอย่าสร้างศัตรูโดยไม่จำเป็น เข้าใจไหม” คำพูดนั้นทำเอาหลานสาวถึงกับทำหน้ามู๋ นี่หน้าตาของพาฝันดูเหมือนคนชอบหาเรื่องคนอื่นใช้ใหม่เนี่ย

ยายถึงเดือนแบบนี้

“เข้าใจละ ยายเดือนอะไรมา ผันพร้อมทำตามทุกอย่าง”

“ให้มันจริง ไม่ใช่เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาเหมือนตอนอยู่นาน เราน่ะ มันหัวใจก็เดียว” ผู้สูงวัยนั้นก็อดขำไม่ได้ วิจารณ์ของหลานสาว ไซ้หยอกเสียเมื่อไร

นั่นไง ยายของเธอพื้นฝอยหาคะเท็บ หาเรื่องคนอื่นพาผันไม่เคย แต่ใครอย่ามาเหยียดก่อน มีเอาคืนแบบไม่ไว้หน้า และแพร์ๆ กันสุดๆ เธอไม่ได้ตบตีหรอก แต่พร้อมโต้ตอบกลับในวิธแบบเดียวกัน แรงแมาแรงไปเท่าเทียมไม่เอาเปรียบ

“เรื่องมันนานแล้วนะยาย”

“ไอ้ที่เอาหมามูยไปเคาะโต๊ะเพื่อนนะรี”

“ก็พวกนั้นหาเรื่องผันก่อนนี่นา ไม่เอาๆ ไม่พูดเรื่องเดิม ตั้งแต่มัธยมยายก็ยังไม่ลืมอีก” สาวเจ้าบ่นกระปอดกระเป๋ไปตามสาย

คนเป็นยายต้องกลั่นขี้มึนแทบแย้ เพราะรู้จักตัวตนหลานสาวดี จึงมั่นใจในเรื่องนี้ แต่ก็นั่นแหละ คนเราไม่รู้หน้าไม่รู้ใจ ใครจะมาตีมาร้าย ไม่อาจมองเห็นเพียงตาเปล่า ต้องวิเคราะห์ให้ดี คึกขานิสัยนานๆ จึงจะแจ่มแจ้งใจ ไปทำงานแบบเต็มตัวจะเป็นประสบการณ์หล่อหลอมความแข็งแกร่งทั้งกายใจให้กับหลานสาว เพื่อเป็นเกราะป้องกันความชั่วร้ายในอนาคต

“เอาเถอะ ยายเชื่อมั่นในตัวผัน ตั้งใจทำงานนะหลาน หนักนิดเบาหน้อยก็อดทน ความอดทนจะมีแต่สร้างความเจริญให้กับตัวเอง อ้อ แล้วอย่าลืมหอไปบอกพ่อด้วย”

“ไม่ลืมหอค่ะ กะว่าวางสายจากยายแล้วจะโทรหาพ่อต่อเลย”

“ดีแล้ว ยังไงเขาก็เป็นพ่อ”

“ผันเข้าใจคุณพ่อ ท่านเป็นผู้ชายต้องทำทุกอย่างเพื่อความก้าวหน้า ผันโตแล้ว ได้คิดอะไรมากมาย ชีวิตคนเราก็แบบนี้ ไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบ

ตนต้องเป็นที่พึ่งแห่งตน” น้ำเสียงเป็นการเป็นงาน สมัยบิดาแต่งงานแรกๆ อาจมีคิดเล็กคิดน้อยบ้าง แต่เมื่อโตขึ้น ได้เรียนรู้ ได้เจอผู้คนหลากหลาย ความคิดแต่ก่อนก็เปลี่ยนไป

“ดีแล้วลูก ขอให้หลานยายโชคดี”

“ยายก็อย่าหักโหมทำงานหนักนะคะ ให้คนงานทำไป”

“รู้แล้ว ยายดูแลตัวเองดีแน่นอน เพื่อจะได้ร้อวันเห็นหลานออกเรือน”

พอยายพูดมาถึงประโยคนี้ ต้นสายก็ถึงกับถอนหายใจทีเดียว จะออกเรือนไปกับใครได้เล่า ในเมื่อพาดันไม่มีแฟนสักคน คนเรากว่าจะแต่งงานก็ต้องคบหาดูใจกันหลายปี ดูแล้วดูอีกยังไม่รู้ว่าอะไรจะใจออกกลางหลักปักฐานหรือเปล่า แล้วจะหาผู้บ่าวจากไหนมาแต่งงานด้วย

“ฝันดีค่ะยาย”

“ฝันดีหลานรัก”

พาดันจู้จิบผ่านโทรศัพท์เป็นการเอาใจ เพราะหากอยู่ด้วยกัน เธอจะหอมแก้มคุณยายก่อนนอนทุกคืน แม้ตัวห่างไกลแต่ใจใกล้กันเหมือนเดิม ระยะเวลาไม่เคยเป็นอุปสรรคต่อความคิดถึงโหยหา หากเธอทำงานได้สามเดือน ตั้งใจจะกลับไปเยี่ยมยายตามที่ตั้งใจไว้

ปณิตาคือผู้จัดการฝ่ายการตลาดของริสอร์ต ทำงานมานานถึงแปดปี ได้ข่าวซุบซิบอย่างไม่เป็นทางการเรื่องที่พนักงานแมร์มอยกันตอนรับประทานอาหารเช้า ว่านายหัวตามรับพนักงานใหม่เป็นสาววัยชบผะเข้เข้ามาทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยส่วนตัว มันทำให้เธอรู้สึกวูบไหวงในอกอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“คุณปณิตาทราบเรื่องแล้วใช่ไหมคะ”

“เรื่องอะไรหรือสินี”

“ก็เรื่องที่นายหัวตามรับพนักงานใหม่ไงคะ ได้ทำตำแหน่งพิเศษ

ทั้งที่พนักงานในรีสอร์ทไม่มีตำแหน่งว่างเลย นัยว่าตำแหน่งนี้เพื่อผู้หญิงคนนั้นโดยเฉพาะเสียล่ะ”

ขณะที่พูดเจ้าหล่อนก็หันซ้ายแลขวา เกรงจะมีพวกปากหอยปากปูมาก่อนแคะ ในส่วนตัวนั้น ลินีทราบดีว่าสำหรับเจ้านายสาวคนสวย ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายการตลาดของรีสอร์ทรู้สึกดีกับนายหัวตามมากแค่ไหน แต่ฝ่ายนั้นหนึ่งเสมอต้นเสมอปลาย ไม่เปิดประตูใจรับใคร แม้ภรรยาจะจากไปเจ็ดปีมาแล้ว

“เรื่องนี่เอง ได้ยินมาเหมือนกัน เห็นพนักงานคุยกันในห้องอาหาร”

ตอบเสียงเรียบรักษามาตนางพญาผู้นำเกรงขาม เจ้าหล่อนทำงานเก่ง มันคือข้อดีเดียว เพราะข้อเสียก็คือ หัวสูง รสนิยมสูง วางตัวเหนือคนอื่น ชอบยกตนข่มท่านคิดว่าตัวเองเป็นคนโปรดของเจ้านาย

“อยากเห็นหน้าจริงๆ เสียล่ะ”

“เดี๋ยวก็ได้เห็น บังรอนคงจะพามาแนะนำ”

แม้บังรอนจะไม่ได้มีตำแหน่งในรีสอร์ท แต่ถือเป็นคนสนิทของนายหัวตาม บังรอน จ้อย ป้ามาเยี่ยม เหมือนครอบครัวเดียวกัน นายหัวให้ความสนิทสนมและไว้ใจที่สุด ใครๆ จึงให้ความเคารพนับถือทั้งสามตามนายหัว

“ไปแอบดูกันไหมคะ เห็นว่าพักที่บ้านใหญ่”

“คนอย่างฉันจำเป็นต้องทำตัวต่ำตามแบบนั้นด้วยหรือ” เลิกคิ้วมองด้วยหางตาแสดงอาการไม่พอใจ พฤติกรรมแบบนี้ถึงอยากทำแค่นั้น คนอย่างปณิตาก็ห่วงภาพลักษณ์ของตัวเองมากกว่าสิ่งใด ลินีหน้าจ้อยไปเล็กน้อย

“ขอโทษค่ะ ลินีคิดน้อยไปหน่อย”

“ฉันต่อไปก็ช่วยคิดให้เยอะๆ”

“อ้าว ก็คุณ...เอ่อ...”

“อย่ามารู้ดีกว่าฉัน พຽ່ງนี้ก็รู้กันเอง”

หากในใจมันเกิดความรู้สึก ห่วงผู้หญิงแม้ไม่ได้ครอบครอง ก็ขอเพียงได้ใกล้ชิด เห็นหน้าค่าตาทำงานด้วยกันหัวใจก็เป็นสุขแล้ว อย่างน้อยเขาครองสถานะโสดก็ยิ่งดีกว่าตกไปเป็นของหญิงอื่น แม่ปากแน่น มือกำแน่น อาการนั้นอยู่ในสายตาสินี เห็นแล้วยังลอบกลืนน้ำลาย บอกตามตรงว่าปณิตาเป็นสาวสวยหวาน ต่อหน้าแขก ต่อหน้านายหัวเจ้าหล่อนเหมือนใครอีกคน เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงที่สองหน้าได้เก่งมาก

“มองอะไรสินี ไปทำงานสิ ได้เวลายานแล้ว”

“คะๆ ไปเดี๋ยวนี้”

สินีถูกลูกจอบเดินออกจากห้องทำงานของปณิตา สายหน้าน้อยๆ กับกิริยาน่ากลัวราวผู้หญิงจิตใจอำมหิต

“คนอะไร น่ากลัวสุดๆ เห็นสายตาแล้วขนลุก” บรีอ...ว่าแล้ว กลับไปยังโต๊ะทำงานของตัวเอง แม่จะค้นปากยิบๆ อยากถามคนนั้น คนนี้เรื่องพนักงานใหม่ ก็จำต้องเก็บงำความอยากสอดรู้เอาไว้ ประเจิดประเจ้อเผือกมากจะตกงานโดยไม่รู้ตัว

“ไปไหนมาสินี”

“ไปห้องคุณปณิตามา ทำไม มีอะไร”

“ข่าวไวจริงนะ สมกับเป็นเบอร์หนึ่ง”

“อะไรของเธอเยะยายก้อย พุดให้มันดีๆ นะ”

“ฉันก็พุดตรง ใครๆ ก็รู้ว่าเธอ่ะคนโปรดของคุณปณิตา คงรีบไปบอกเรื่องพนักงานใหม่ใช่ไหมละ บอกเลยว่าคนนี่คงจริงจัง ไม่อย่างนั้น นายหัวตามคงไม่ให้พักในบ้านใหญ่ ระวังเถอะ ใครบางคนที่เป็นมดแดง แฝงพวงมะม่วงมานาน จะได้แค่ฝืนหวานหล่นลงใส่คานระยะยาว”

คนพุดหัวเราะแล้วเฉียงไปนั่งโต๊ะตัวเอง มองมาทางสินีที่ทำท่ากระพืดกระพืดอยากตอบโต้แต่ทำไม่ได้ เพราะพนักงานคนอื่นทยอยเข้ามาทำงานแล้ว

6 เมื่อคืนพอวางสายจากบิดา พาฝันก็หลับปุ๋ย ไม่รู้สึกแปลกที่แปลกทางแต่อย่างใด นอนหลับสบาย ตื่นตรงเวลาอาบน้ำอาบท่าเรียบร้อยสวมชุดเสื้อชีตสีขาวยกกับกางเกงผ้าเนื้อดีในลูกสาวทำงาน สวมรองเท้าคัชชูเดินลงมาด้านล่าง พบว่าคนตัวใหญ่ที่นั่งจิบกาแฟรออยู่แล้ว

“อรุณสวัสดิ์ค่ะลุงตาม”

“นั่งสิ กินโจ๊กด้วยกัน”

“กำลังหิวเลยคะ” เรื่องปฏิเสธอย่าฝันจ้า ผู้หญิงเราไม่จำเป็นต้องอึดอดตรึกษาภาพลักษณ์ เกือบแปดโมงแล้ว ท้องกำลังหิว มันร้องเบาๆ ประท้วง

“เธอนี่จริงๆ เลยนะ ตรงดีเหลือเกิน”

“ไม่รู้จะอ้อมโลกไปทำไม โจ๊กหอมขนาดนี้ ฝีมือป้ามาเตรียมแน่ๆ เลย ใช้น้ำมันคะ” หันมาส่งยิ้มให้ป้ามาเตรียมที่พยักหน้ายิ้มยอมรับ

“กินเยอะๆ นะคะคุณหนู ไม่อ้อมเติมได้คะ ป้าทำเพื่อไว้เยอะเลย”

“ขอบคุนนะคะ”

“อย่ามัวแต่ยิ้ม เดี่ยวต้องไปพบบังรอน”

“ทราบคะ ฝันไม่ได้ลืมนักหน่อย ว่าแต่วันนี้ลุงตามเข้าออฟฟิศหรือเปล่าคะ”

“เข้า ฉันจะเข้าไปตรวจงานวันเว้นวัน แต่ไม่ต้องห่วงหรอก เธอได้ทำงานแน่ เพราะเธอคือผู้ช่วยของฉันเต็มตัว”

คนฟังฉีกยิ้มกว้าง

“ฝันจะทำงานให้คุ้มค่าจ้างเลยคะ”

“กินได้แล้ว อย่ามัวพูดมาก ให้คนอื่นรอมันไม่ดี” พูดเพียงเท่านั้นก็จัดการโจ๊กและกาแฟของตน โดยมีหญิงสาวที่นั่งฝั่งขวามีอรับประทาน โจ๊กไปลอบมองเจ้าของริสอร์ทไป ในลुकเห็นๆ โหดๆ มีใครทราบขนาดนี้ ลุงตามของเราก้ยังหล่ออยู่ดี หล่อแบบดิบเถื่อน โอ๊ยๆ อยากเข้าไปอยู่ในใจลุงตามจริงๆ

ยายฝัน หล่อนคิดอะไร นี่หล่อนหวังเกินตัวอยู่นะ ลุงกับหลาน อิม...แต่เราไม่เคยปรารถนาอยากเป็นหลานสักนิด ที่เรียกอีกฝ่ายว่า ลุงก็แค่ย้าเตือนตัวเอง ย้าเตือนหัวใจ แต่ตอนนี้ลี หัวใจมันทำท่าจะ ออกนอกถู่อกทาง ปรารถนาอยากเป็นคนในใจของลุงตาม

“เลิกมองหน้าฉัน แล้วตั้งใจกิน”

“แหม คนเรามันก็ต้องมีอาหารตาบ้างสิคะลุงตาม”

“อาหารตา?” ใช่ เขาไม่ได้โง่ถึงขนาดจะไม่เข้าใจ ให้ตายดับ มันเข้าเคี้ยวชัดเจน หล่อนคือตัวป่วนโดยแท้ ใบหน้าหล่อเหลาที่แลดูอยู่ แล้วเกร็งขึ้นเล็กน้อย

“ฉันจะไปทำงานแล้ว”

“อ้าว แต่ลุงตามยังกินไม่หมดเลยนะคะ”

“ฉันอิม ไม่มีอารมณ์” มันเพราะหล่อนนั้นละลายตัวเปี้ยก ฐึ๋บบ้าง ไหมว่ากำลังคุกคามความเป็นส่วนตัวของเขาอย่างมากมาย เพียงแค่ว่ากรายเข้ามา และมันทำให้เขาต้องอดทนรักษามาตึงๆ นี้ไว้มากกว่า เดิมหลายเท่าตัว

พาฝันนิ้วหนามองคนตัวใหญ่เดินออกจากห้องรับประทานอาหาร นี่เราพูดอะไรผิดหูเขาไปหรือ ถึงทำท่าหงุดหงิดไม่พอใจ เฮ้อ...

“คนแก่นี้เอาใจยากจังเลยนะคะป้ามาเรียม”

“นายหัวคงไม่ชินนะคะ”

“ไม่ชินที่มีฝืนร่วมบ้านนั่นหรือคะ” หันมาถาม ผู้สูงวัยอมยิ้ม พยักหน้าเบาๆ ส่งสายตาให้กำลังใจเด็กสาว

“คงประมาณนั้น คุณหนูไม่ต้องคิดมาก นายหัวเป็นคนใจดี เพียงแต่ต้องใช้เวลาในการปรับตัวสักหน่อยนะคะ” ปลอดภัยเด็กสาว ในสายตาของตนแล้วมองออกไปไม่ยากเลยว่ การมาของคนที่ตรงหน้า จะทำให้หืออะไรๆ หลายอย่างทีี่เปลี่ยนแปลงไป จะทำให้เกิดเรื่องราวตึงๆ ทำให้ คนที่ปิดตายหัวใจมายาวนานยอมออกนอกรอบ จึงพาลหงุดหงิดด้วย

กำลังสับสน ป้ามาเรียบอบน้ำร้อนมาก่อนมองออกอย่างง่ายดาย

“ถึงขนาดต้องปรับตัวเลยหรือคะ” การมาของเราแลดูมีอิทธิพล
ชะมัด

“อย่างที่ป้าออกไปนะคะ ว่านายหัวตามไม่ชิน”

“ป้าคะ คือเอ่อ จะเป็นการละลาบละลั้งเกินไปหรือเปล่า หากฝัน
อยากรู้ว่าเหตุผลอะไรนายหัวของป้าจึงไม่แต่งงานใหม่” สุวนะอันมั่นคง
ตลอดจนชื่อเสียง เขาสามารถหาสตรีที่ทัดเทียมมาขึ้นเคียงข้างกายได้
ไม่ยาก แต่กลับครองตัวเป็นโสดมาจนทุกวันนี้ แน่หนอนว่าความโสด
ของเขาก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้พาฝันอยากมาที่นี่

“อันนี้ป้าเองก็ไม่ทราบเหมือนกันคะ”

“เขาอยู่มาได้ยังไงตั้งเจ็ดกว่าปี โดยไม่มีใครช่วยแบ่งเบาภาระ”

“นายหัวทำงานหนักมากค่ะ กลับดึก กลับค่ำ เพราะงานมีหลายที่
เหลือเกิน ถึงจะมีคนรับผิดชอบดูแล แต่ก็ต้องลงไปดูเองเพื่อความ
มั่นใจ ทั้งรีสอร์ทสองแห่งในกระบี่ สวนปาล์มน้ำมัน ยังจะล้มปทานรังนก
ที่สุราษฎร์ธานีอีก” ป้ามาเรียบจึงเป็นห่วง ต้องคอยเตือนให้นายหัวดูแล
สุขภาพ เพราะถ้าเป็นอะไรไปคงรวนไปหมด

“นายหัวของป้าทำหลายอย่างจังเลย”

“แรกเริ่มคือล้มปทานคะ มารับช่วงต่อจากคุณลุงที่ยกให้เป็น
มรดก ส่วนที่ดินนี้นายหัววานซื้อมาจากชาวบ้านที่จะขายให้นายทุนใหญ่
แล้วมาทำรีสอร์ทเอง แล้วจ้างแรงงานจากชาวบ้านที่นี่ ส่วนที่เกาะไฉน
เพิ่งเปิดมาได้สองปีคะ กำลังขยับขยาย” เล่าด้วยความภูมิใจในตัว
นายหัวตาม อีกฝ่ายค่อยเป็นค่อยไปไม่ก้าวกระโดด ทำอะไรปรึกษา
ชาวบ้านเป็นหลัก เพื่อความลงตัวไม่รุกรานธรรมชาติ

พาฝันค่อนข้างตั้ง เมื่อก่อนตอนเด็กเธอไม่คิดอะไรหรอก แต่
พอโตขึ้นจึงรู้ว่าอีกฝ่ายเก่งมาก มีน้ำล่ำ มารดาจึงชื่นชมอีกฝ่ายนัก
จากผู้ชายธรรมดาไม่ได้ร่ำรวยอะไร แม้จะได้รับมรดกตกทอดมาอีกที

แต่เขาก็พัฒนาจนก้าวมาเป็นนักธุรกิจเบอร์ต้นๆ ของเมืองไทยที่มีชื่อเสียง ที่สร้างมาด้วยมือตัวเอง เป็นไคร้ก็ภาคภูมิใจทั้งนั้นละ

“นายหัวเก่งมากๆ เลยค่ะ”

“ใช่ค่ะ เก่งมาก”

“เสียดายนะค่ะ ถ้ามีคนคอยเป็นกำลังใจ นายหัวของบ้านคงมีกำลังใจมากกว่านี้”

“อดีตไม่อาจหวนย้อนกลับ ชีวิตต้องเดินหน้าต่อไป เจ็บปวดแต่ต้องอดทน นายหัวตามเข้มแข็งมากๆ ค่ะ”

ดวงตาของป้ามาเรียมอ่อนโยนอย่างเข้าใจ พาฝันยิ้มอ่อน ตักโจ๊กเข้าปากจนหมดเกลี้ยง

“ฝืนกินหมดแล้วค่ะ อร่อยมาก”

“รับเพิ่มไหมคะคุณหนู”

“ไม่แล้วค่ะ เเท่นี่ก็จะกลิ้งลงจากเก้าอี้แล้ว”

โจ๊กขามใหญ่ หากเป็นนางเอกในละครน้ำเน่า รับรองกินแค่ไม่กี่คำก็คงอิม แต่สำหรับเธอแล้ว กองทัพต้องเดินด้วยท้อง!

“เดี๋ยวฝืนออกไปพบบังรอนก่อนนะค่ะ”

“ไปเถอะค่ะ จำบังรอนได้ใช่ไหม”

“จำได้สิค่ะ ตอนมาถึงยังคุยกันจ้อ บังรอนบอกว่าฝืนโตะจนจำแทบไม่ได้” พุดจบก็รีบคว้ากระเป๋าสะพายเดินตัวปลิวออกจากห้องรับประทานอาหาร

บังรอนยืนรอหญิงสาวตามคำสั่งของเจ้านายอยู่บริเวณซุ้มหน้าบ้าน เห็นร่างเล็กเดินกระฉับกระเฉงตรงมาทางนี้ ส่งยิ้มกว้างมาแต่ไกล อธิษาคัยดีไม่เคยเปลี่ยน

“รับประทานอาหารเข้าเรียบร้อยแล้วใช่ไหมครับคุณหนู”

“ค่ะ เรียบร้อยแล้ว บังล่ะค่ะ”

“ผมก็เรียบร้อยตั้งแต่เช้าแล้วครับ เดี่ยวแจกแจกงานให้คุณหนู แล้วพาไปฝากบุคคล ผมก็จะเข้าไปตรวจงานที่เกาะโน้นครับ”

“ฝันไปด้วยได้ไหมคะ” เพียงทราบว่าลุงบังรอนจะออกเรือไปยังเกาะที่ได้รับอนุญาตให้สร้างรีสอร์ตเพียงแห่งเดียว ก็แสดงความกระตือรือร้นออกมาทันที

“คงต้องให้นายหัวอนุญาตนะครับ”

บังรอนรีบออกตัว ตนเองไม่มีหน้าที่ตัดสินใจ ผลุนผลันทำอะไรไปนายหัวจะไม่พอใจ ทุกเรื่องขึ้นตรงต่อนายหัว โดยเฉพาะเด็กสาวตรงหน้าที่ถือว่าอยู่ในความปกครองเต็มตัว ทุกเรื่องของเธอต้องได้รับความเห็นชอบจากนายหัว

“เสียดายจัง ลุงตามไม่มีทางให้ฝันไปหรอกค่ะ” ราชันมีแต่จะดูแล้วก็ดู ดุอย่างเดียว เฉลอๆ ต่อว่าให้อีกด้วยว่ายังไม่เข้าเรื่อง

“ไม่แน่นอนครับ นายหัวอาจอนุญาตถ้าคุณฝันไปขอ”

“ไม่เสียดีกว่าค่ะ”

“งั้นไปคุยเรื่องงานกันครับ ทำงานกับนายหัวคุณฝันต้องอดทนหน่อย ผ่านไปได้ก็จะเริ่มชินครับ เพราะนายหัวไม่เคยอยู่นิ่ง”

พาฝันพักหน้า เดินตามลุงบังรอนเข้าไปในตึก บังรอนพาหญิงสาวเข้าไปในห้องทำงาน พูดคุยแจกแจกว่าต้องทำอะไรบ้าง ส่วนใหญ่เป็นงานเกี่ยวกับเอกสาร และการติดตาม โดยเฉพาะเรื่องเข้าประชุมต่างๆ ที่เธอมีหน้าที่คอยเลกเซอร์ทำความเข้าใจ ใช้เวลาทำความเข้าใจเกือบหนึ่งชั่วโมงเต็ม ฟังดูแล้วมันเป็นงานหินจริงๆ แต่พาฝันบอกตัวเองว่าต้องไหว

“ผมจะพาคุณหนูไปส่งที่ฝ่ายบุคคลนะครับ”

“ได้ค่ะ” ตอบนำเสียงกระตือรือร้น เข้าไปในออฟฟิศใหญ่ที่อยู่ชั้นแรก เพียงเดินเข้าไปทุกสายตาก็จับจ้องมองด้วยความสงสัยใคร่รู้ ดวงตาทุกคู่ให้ความรู้สึกแตกต่างกันออกไป บางคนยิ้มให้ บางคน

เฉยๆ และบางคนดูเหยียดๆ พาฝันไม่ได้คิดไปเอง แต่เข้าใจว่าคนเรา
มาจากหลายสถานที่ จะให้มีแต่คนรักคนยินดียอมเป็นไปไม่ได้ เขาถึงได้
เรียกว่า ทุกอย่างที่ผ่านมาคือบททดสอบของชีวิต

“ถึงแล้วครับ”

ยกมือเคาะสองครั้งก่อนผลักประตูเข้าไป พนักงานสาวใหญ่ส่งยิ้ม
ให้ เดินเข้ามาต้อนรับด้วยความยินดี สวมกับเป็นแผนกบุคคล

“ยินดีต้อนรับค่ะคุณพาฝัน”

“อะ...เอ่อ สวัสดีค่ะ คุณ...”

“ดิฉันรั้งรองค่ะ นายหัวตามมาแจ้งไว้แล้วว่า คุณจะเข้ามารายงานตัว”

“ขอบคุณสูงมากนะ”

“ไม่เป็นไร ถ้างั้นลงไปนะคุณหนูพาฝัน”

“ค่ะ แล้วพบกันค่ะ” ยกมือโบกเบาๆ ก่อนหันมาทางรั้งรองที่
ผายมือเชื้อเชิญให้หญิงสาวนั่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของตน

พาฝันนั่งลงส่งยิ้มให้อย่างเป็นมิตร เาน่า อย่างน้อยด้านแรก
ก็ผ่านไปด้วยดี คุณรั้งรองดูเป็นมิตร มันทำให้เธอใจชื้นขึ้น เธอยื่น
เอกสารต่างๆ เพื่อให้คุณรั้งรองดำเนินการศิ่ย์เข้าระบบ ไม่นานก็เรียบร้อย
มีบัตรพนักงานชั่วคราวให้

“คลังบัตรนี้ไว้ นะคะ เตี่ยบัตรจริงมาฉันจะเอาไปให้”

“ขอบคุณค่ะ”

“เตี่ยฉันจะพาคุณฝันไปแนะนำกับแผนกต่างๆ นะคะ”

“ยินดีค่ะ” พาฝันส่งยิ้มให้ ลูกเดินตามคุณรั้งรองออกไปด้านนอก
ซึ่งมีพาร์ทิชันกันแผนกต่างๆ ส่วนระดับหัวหน้าแผนกจะแยกห้องทำงาน
อยู่ด้านใน

บทที่ ๒

อยากเป็นคนข้างกาย

พาฝันถูกพาไปยังส่วนงานหลายแผนก จนมาถึงแผนกที่อยู่
ด้านในสุด...แผนกการตลาดของรีสอร์ท ดูแลเรื่องกลุ่มลูกค้า กลุ่มทัวร์
ทุกสายตาจับจ้องมองมาทางตนแบบไม่ว่างตา บางคนเข้ามาจับไม้จับมือ
ทักทายแสดงความเป็นมิตร ก่อนจะพาไปยังห้องหัวหน้าแผนก

ร่างสูงสง่าอยู่ในชุดสูทสีเข้มมีดอกไม้และเข็มกลัดกัลปพฤกษ์
หน้าอก เจ้าตัวลุกจากเก้าอี้ส่งยิ้มหวานมาให้ เดินมาจับมือกับพาฝัน
ด้วยท่าที่เป็นกันเอง จริจอยู่ว่าเจ้าหล่อนยิ้มให้อย่างเป็นทางการ แต่ทำไม่
ดวงตาคู่งามแลดูแข็งกระด้างแปลกๆ ดูซัดๆ กับการกระทำที่แสดงออก

“ท่านนี่คือคุณปณิตา หัวหน้าฝ่ายการตลาดคนเก่ง ทำให้รีสอร์ท
ของเราไม่เคยขาดนักท่องเที่ยวเลย”

“ชมเกินไปแล้วคุณรังรอง”

“คุณเก่งจริงๆ นี่ละ ขนาดนายหัวยังชมไม่ขาดปาก คุณทำให้
รีสอร์ทของเรามีรายได้”

คนถูกชมยิ้มหวานในมาดนางพญา เจ้าหล่อนรักษามาได้ยอดเยี่ยม รอยยิ้มที่เปิดออกมาดูเป็นมิตรจริงใจ ฉาบปิดอารมณ์บางอย่างที่ต้องกดเก็บไว้ในอก

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณปณิดา ฉันพาผีน่ะ เรียกผีนเฉยๆ ก็ได้”

“ชื่อน่ารักเชียว ดูเด็กมากด้วย”

“ผีนเพิ่งเรียนจบมาค่ะ มาทำงานกับลุงตามเป็นที่แรกเลย”

สายตาของเธอชื่นชมยามเอ่ยชื่อเจ้าของรีสอร์ท มันทำให้ปณิดามองออกง่าย ๆ ว่าเจ้าหล่อนคิดอย่างไรกับนายหัว ผู้ชายที่เธอเองก็เฝ้าแต่มองด้วยความชื่นชมมาตลอดหลายปี นอกจากซัดตาก็ยังซัดใจ

“เก่งนะคะ แถมยังได้ทำในตำแหน่งผู้ช่วยของนายหัวด้วย”

“ต้องทดลองงานก่อนค่ะ ไม่รู้จะทำได้นานแค่ไหนเหมือนกัน”

ตอบแบ่งรับแบ่งสู้ ไม่ควรรอดูภูมิกับคนแปลกหน้า

“ถ้าขยันอดทนก็อยู่ได้ค่ะ พนักงานที่นี่ส่วนใหญ่อยู่ได้เพราะนายหัวใจดีมีเมตตา ความอดทนเป็นที่ตั้งเสมอค่ะ อยากรู้ก็อยู่ได้”

ปณิดาเอ่ยอย่างเป็นกลาง

ทว่าคำพูดอีกฝ่ายฟังไม่ค่อยเป็นมิตรเท่าใดนัก เหมือนมีความน้อยแอบแฝง หากพาผีนก็ขอมองโลกในแง่ดีไว้ก่อน เพิ่งเจอกันวันแรก ไม่อาจหยั่งรู้นิสัยใจคออย่างถี่ยวน

“เดี๋ยวฉันพาคุณผีนไปห้องทำงานก่อนนะคะ”

“เชิญค่ะ” ปณิดาพายมือ ก่อนเดินกลับไปนั่งเก้าอี้ทำงานของตัวเอง มองตามร่างนั้นจนเจ้าตัวออกจากแผนกไป ผู้หญิงคนนี้ได้มีอะไรโดดเด่นสักนิด แต่ทำไมความรู้สึกของเธอจึงหวาดหวั่นต่อหัวใจของนายหัวตามหนักก็ไม่รู้

ก็อก ก็อก

“คุณปณิดาเห็นแล้วใช่ไหมคะ” ถ้ามยำความรู้สึก คำว่าเห็นมากพอจะทำให้คนฟังแสดงความไม่พอใจ

“พรวดพราดเข้ามาได้ยังไงสินี”

“เด็กนั่นหน้าตาอ่อนมาก น่ารักมากเชียวนะคะ ออรัามาเต็มแบบนี้นายหัวต้องหวั่นไหวแน่ๆ”

“ใครขอความเห็นเธอ กลับไปทำงานต่อได้แล้ว ฉันก็จะทำงานเหมือนกัน” ตวาดกลับอย่างเหลืออด คนอย่างปณิตาไม่ต้องให้ใครมายุแหยงตะแคงรัวชี้หน้าหยอก ของแบบนี้คิดวิเคราะห์ด้วยตัวเองได้

พ้าผันเข้ามาในห้องทำงานใหญ่ เห็นโต๊ะตัวเองอยู่มุมห้องห่างจากโต๊ะทำงานใหญ่ สอบถามจึงรู้ว่านายหัวสั่งให้จัดเตรียมโต๊ะทำงานไว้ที่นี่ เพราะตำแหน่งของเธอต้องคอยติดสอยห้อยตามนายหัวตลอดเวลา

“แน่ใจนะคะว่านี่โต๊ะทำงานของฝัน” เกรงทุกคนจะเข้าใจผิด ลุงตามไม่ค่อยชอบหน้าเธอแล้วทำไมให้มาอยู่ในห้องเดียวกัน

“ใช่ค่ะ นายหัวสั่งมาเองเลย” คุณรังรองยิ้มอ่อนโยน นำแจกันดอกไม้มาวางบนมุมโต๊ะ เพิ่มความหวานมากไปอีก

“แล้วนายหัวไปไหนหะคะ”

“คงกำลังจะไปไซต์งานที่เกาะกับบังรอนคะ”

“แล้วฝันไปด้วยได้ไหมคะ”

“อันนี้คุณฝันต้องไปถามนายหัวเองนะคะ ตอนนี้อยู่ที่ท่าเรือสักพักคงออกเดินทาง หมดหน้าที่ของฉันแล้ว ต้องขอตัวก่อนนะคะ ขาดเหลือต้องการอะไรแจ้งฝ่ายบุคคลมา หรือฝ่ายธุรการก็ได้ค่ะ”

“ขอบคุนค่ะ”

รังรองพยักหน้าเบาๆ ก่อนเดินออกจากห้องทำงานใหญ่ เหลือเพียงพ้าผันที่กลอกตามองรอบห้อง เดินมาหยุดยืนมองรูปถ่าย น่าจะเป็นรูปถ่ายครอบครัวของนายหัว มีนายหัว น้องชาย พ่อกับแม่ และอีกภาพหนึ่งเป็นภาพคู่ถ่ายวันแต่งงาน มีอบางเอี่ยมจับรูปนั้นไว้แล้วๆ

นานขนาดนี้แล้ว แต่ลุงตามของเธอก็ไม่เคยลืมภรรยาเก่าสักที ผู้หญิง
คนนี้น่าอิจฉาสุดๆ เลย

“ไม่ได้การ เราต้องรีบไปทำเรื่อง”

สาวเจ้านึกขึ้นได้ ไม่ลองไม่รู้ ต้องรีบตามไปก่อนจะสาย เดินแกม
วิ่งเร็วๆ ไปตามป้ายที่ชี้บอกเส้นทางไปทำเรื่องของรีสอร์ท เห็นสะพานไม้
ลึบๆ ห่างไปหลายร้อยเมตร ทำเอาพนักงานหันมองด้วยความสนใจ
แต่ไม่มีใครกล้าเปิดปากถามหรือออกความเห็น

“เดี๋ยวก่อนคะลุงตาม เดี๋ยวก่อน รอฝนด้วย” สาวเจ้าตะโกนเมื่อ
ทุกคนก้าวขึ้นเรือสปีดโบ๊ตกันหมดแล้ว ทำท่าจะออก โบกมือไวๆ ให้รอ

“นั่นคุณหนูฝนนี่ครับนายหัว” บังอรบอกเจ้านายตัวเอง หันมอง
เจ้าของเสียงที่ตะโกนมาสุดเสียง ออกแรงวิ่งมา คนขับจึงยังไม่ออกเรือ

“มาทำอะไรที่นี่” หัวคิวเข้มขมวดเข้าหากัน

สาวเจ้าวิ่งเร็วๆ มาหยุดบนปลายสะพาน หอบหายใจตัวโยน
ยิ้มอ่อนโล่งอกที่นายหัวยังรอเธอ

“มีอะไรพาฝน” ถามเสียงเข้ม ดูจากท่าทางแล้วคงไม่ได้วิ่งมาเพื่อ
พูดคุยเรื่องงานแน่ๆ

“ฝนขอไปเกาะด้วยนะคะ”

“ไม่ได้ ฉันไปทำงาน”

“ฝนเป็นผู้ช่วยลุงตามนะคะ ก็ต้องคอยตามติด ฝนไม่ไปที่เกาะ
วันนี้ วันอื่นก็ต้องได้ไปอยู่ดี คำมั่นก็เท่ากันแหละคะ เริ่มงานวันนี้หรือ
พรุ่งนี้ก็เหมือนกัน” ยกแม่น้ำทั้งห้ามากล่าว เพียงเพื่อจะขอตามไปเกาะ
ด้วย ยิ้มอวดฟันขาวสีหน้าออดอ้อนในที่ แต่คนตัวใหญ่ยังวางสีหน้า
เรียบเฉย

“เข้าใจหาทางนะเรา”

“ลุงตามอนุญาตนะคะ ฝนอยากไปจริงๆ ฝนพร้อมทำงานมาก”

“ให้คุณหนูไปด้วยเถอะครับนายหัว จริงดั่งว่า ไม่ไปวันนี้ พรุ่งนี้

ก็ต้องไปอยู่ดี” บังรอนช่วยพูดด้วยอีกแรง มองใบหน้าเจ้านายที่ขริ่มจัด
ดูตัน สุดท้ายก็จำพยกหน้าอย่างเสียไม่ได้ หากไม่อนุญาต คนอื่นจะได้
ว่าเขาใจดำปะไร

“งั้นก็ขึ้นมา ออย่ามาบ่นทีหลังละ ฉันไปตรวจงาน”

“ทราบค่ะ” ฉีกยิ้มกว้างเหมือนเคย ก้าวขึ้นมาบนเรืออย่างทุลักทุเล
จ้อยยื่นมือจะช่วยจับ แต่เดชพวงษ์ไวกว่ายื่นมือไปให้เธอ ทำเอาจ้อย
กับบังรอนหันหน้ามองกันพลางอมยิ้ม อีทำนั่นมันซุกอย่างไรๆ เสียแล้วลี
การมาของคุณหนูไม่ธรรมดาจริงๆ

สปิดโป๊ตขนาดกลางแบบสองสูบวิ่งด้วยความเร็วได้คลื่นปะทะกัน
จนโคลง ร่างเล็กกระดอนโยกไปตามแรง แต่ก็ไม่หวั่น ยืนยิ้มมอง
ทิวทัศน์ แดดกำลังดีจึงคว้าแว่นกันแดดมาสวม หันมองคนตัวใหญ่เป็น
ระยะที่พูดคุยงานกับบังรอนและจ้อย

“เป็นยังไงบ้าง เมาคลื่นหรือเปล่า”

“ผืนไม่เป็นไร”

“อีกสักสิบกว่านาที่ก็ถึง” ใช้เวลาเร่งด่วนซบขนาดนี้ สีสืบนาที่
จากแผ่นดินใหญ่มาถึงเกาะ เกาะที่ยังคงธรรมชาติงดงาม รีสอร์ทที่นี้
เป็นบ้านพักบังกะโลสามสิบหลัง ปลูกกลมกลืนเข้ากับธรรมชาติ มีเวลา
เปิดปิดไฟบอกไว้ชัดเจน เพื่อไม่ให้สิ้นเปลืองพลังงานเกินไป แม้มูลค่า
การลงทุนสูง แต่ก็คุ้มค่า

“ว้าว เกาะนี้สวยจังเลยค่ะ”

“ธรรมชาติสร้างสรรค์ไว้สวยงามเสมอ” บอกเสียงเรียบ เพราะ
มันสวยแบบนี้ เขาจึงไม่อยากให้นายทุนอื่นได้ไปครอง ต้องการให้ที่นี้
คงสภาพเดิมมากที่สุด

“เหมือนเกาะสวรรค์เลยค่ะลุดตาม” ต้นไม้เขียวขจี ชายหาดสีขาว
มองเห็นโดดเด่นมาแต่ไกล ด้านหน้ามีต้นมะพร้าวสูงใหญ่โอบน
ไปตามกระแสนลม น้ำทะเลใสสีครามมองเห็นปลาเล็กปลาน้อยหลากหลาย

แหวกว่าย รวมทั้งปะการังน้ำตื้นที่ทำได้ยากยิ่ง ด้วยตอนนี้ระบบนิเวศของที่นี่ถูกทำลายไปเยอะ เหตุเพราะนักท่องเที่ยวมากเกินไปจนไม่มีเวลาดูแลทั่วถึง

“เมื่อไรจะเลิกเรียกฉันแบบนี้ คนอื่นได้ยินก็พลอยคิดว่าฉันกับเธอเป็นสายเลือดเดียวกัน”

“ก็ดีแล้วไม่ใช่เหรอคะ ลุงกับหลาน” ตอนนี้พาฝันอยากเป็นมากกว่านั้น ไม่สนใจอายุที่ห่างกันถึงสิบหกปี ลอบมองซีกหน้าแม่ลมจะพัดผมปลิวไสว แต่เขาก็ยังหล่อเหลาโดนใจเธอเสมอ

“ถึงแล้วครับ” บังรอนบอก เพราะสาวเจ้าไม่มีที่ท่าจะขยับ พอได้สติจึงหันมาส่งยิ้ม ก้าวขึ้นบันไดไปบนสะพานไม้ขนาดเล็กที่ทำยื่นออกไปในทะเล สะดวกในการเดินเพราะทอดยาวไปถึงชายหาด เม็ดทรายละเอียดสีขาวสะอาดตา

หญิงสาวเดินมาถึงชายหาด เปิดกระเป๋าคว่ำกล้องดิจิทัลออกมาพร้อมด้วยสมุดโน้ตและปากกา เธอเป็นผู้ช่วยของลุงตาม ต้องพร้อมทุกสถานการณ์ เพื่อเก็บรายละเอียดทุกงาน คอยประสานงาน ตรงไหนไม่เข้าใจจะได้เรียนรู้ ยิ่งเรียนรู้เร็วก็ยิ่งดีกับตัวเอง

“ทำอะไร”

“เตรียมพร้อมไปคะ”

“รู้หรือว่าฉันจะทำอะไร” หันมาพูดด้วยใบหน้าที่ขี้น้ำใจเหมือนเดิม เขาเป็นคนเดียวที่ปราศจากรอยยิ้มให้เธอ คนอื่นหรือยิ้มให้ก็เป็นมิตรสุดๆ เมื่อไรเขาจะยิ้มสักทีนะ โลกมันน่าเบื่อนักหรือถึงไร้รอยยิ้ม รวกับมันคือสิ่งล้ำค่าไม่อาจมอบให้ใครได้ง่ายๆ

“ไม่ทราบค่ะ”

“ยังไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น แค่เดินตามฉันไปตรวจงานก็พอ จะได้แนะนำให้รู้จักกับทุกคนไว้ เพราะจากนี้คงต้องติดต่อประสานงานกันบ่อยๆ ล່อย วันนี้เป็นต้นไปแกก็มอบหมายงานที่ได้รับให้พาฝันช่วยดูไป

แก่จะได้ดูแลเรื่องร่างกายอย่างเดียว ไม่ต้องหนัก” ประโยคท้ายหันมาพูดกับจ๋อยซึ่งเป็นมือขวา อายุสามสิบปลายๆ จ๋อยทำงานมานานตั้งแต่วัยหนุ่ม จึงรู้ระบบต่างๆ รวมถึงการทำงานอย่างมีขั้นตอนเป็นระเบียบว่าต้องทำอะไรบ้าง

“ครับนายหัว”

“ฝันก็เอาดูไว้ ว่าทำอะไร ต้องติดต่อกับใคร”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ไฟมา” สาวเจ้ายกมือกำห้ามัดพร้อมทุกสถานการณ์ คนพูดสายหน้าระอาสุด กลัวเหลือเกินว่าจะทำดีทีเหลว พวกบัณฑิตจบใหม่เขาไม่เคยเชื่อมั่น

“อ้อ แล้วเรื่องเงินเดือนได้กรอกไปในใบสมัครงานหรือเปล่า”

“ค่ะ ฝันกรอกไปตามวุฒิที่ควรจะได้”

“ก็ดี เดี่ยวทางบุคคลคงพิจารณา” เขาไม่อยากจะปล่อยให้เจ้าตัวเหลือง ทุกอย่างต้องมีระเบียบตามกฎหมายของบริษัท คนอื่นจะได้ไม่มาครหา ก่อนขอต่อว่าเป็นเด็กเส้น เพราะเท่านี้เจ้าหล่อนก็คงเป็นที่โจษจันไปทั่วแล้ว ทำไม่ได้ หล่อนคือลูกสาวของดลยา ไม่ใช่ญาติก็เหมือนญาติ

พาฝันคว้าหมวกเก็บมาใส่กันร้อน แต่ชายหนุ่มให้สวมหมวกนิรภัยอีกชั้นเมื่อเข้าไปในไซต์งานก่อสร้าง ดีที่เจ้าตัวสวมรองเท้าผ้าใบ จึงไม่ต้องเปลี่ยยน ด้วยอุบัติเหตุสามารถเกิดขึ้นได้เสมอ ต้องระมัดระวังให้มากที่สุด

นายหัวดามในชุดเสื้อเชิ้ตสีเข้มสวมกางเกงยีนส์เข้าไปตรวจงานต่างๆ ว่าตรงตามแบบแปลนใหม่ ด้วยไม่อยากให้เกิดปัญหาต้องมาตามแก้ไขกันทีหลัง เขาเน้นย้ำที่ทีมงานก่อสร้างว่าห้ามตัดต้นไม้โดยไม่จำเป็น ธรรมชาติต้องคงอยู่ให้มากที่สุด บังกะโลแต่ละหลังไม่ใหญ่มากนัก แอบซ่อนตามซอกหลืบเพื่อลดทอนการตัดต้นไม้ เรียกได้ว่าการออกแบบสวยงาม พาฝันยังทิ้ง

“ไม่น่าเชื่อนะครับนายหัว”

“อะไรหรือบั้งรอน”

“คุณหนูเธอทำให้ผมค่อนข้างทิ้ง” ดวงตาสองคู่หันไปทางพาดิน ที่พุดคุยกับคนงานตลอดจนวิศวกร เธอจดๆ อะไรมากมายในสมุดโน้ต พร้อมถ่ายภาพหลากหลายมุม โดยมีจ้อยคอยชี้แนะกำกับ

“ต้องดูกันไปยาวๆ”

“แต่เท่านี้ก็แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นใส่ใจนะครับ วันนี้ถือเป็นวันเริ่มงานทีเดียว”

“เด็กใหม่ก็ทำเป็นไฟแรง จะทำได้นานแค่ไหนไม่รู้” ปากพุดไปแบบนั้นแต่จิตใจตรงกันข้าม เพราะเขาก็ทิ้งเหมือนบั้งรอนและคนอื่นๆ เด็กสาวตัวเล็กๆ หน้าใส เพิ่งเรียนจบ หล່อนทำงานเหมือนคนมีประสบการณ์ ฉะฉาน กล้าที่จะถาม กล้าที่จะพุด ไม่อ้อมพะน้า อย่างน้อยเขาก็ไม่ผิดหวังที่ยอมให้เจ้าหล່อนทดลองทำงานนี้

“จ้อยคงเบางานขึ้นเยอะ มันจะได้มีเวลาพักผ่อน”

“คุณหนูขยันจริงๆ” บั้งรอนเอ๋ยไปอีกเรื่อง เจ้าจ้อยมันเก่ง มันถึก มันทน จะได้มีคนมาแบ่งเบาบ้าง เพราะส่วนใหญ่การดำเนินงานทั้งหมดก็จะมีบั้งรอน จ้อย และนายหัว

“ไม่อาจสรุปได้ในวันนี้เลย”

คำตอบนั้นเรียกรอยยิ้มจากบั้งรอนได้ไม่น้อย นี่แหละคือตัวตนแต่อย่างน้อยการมาของเด็กสาวก็ทำให้ความราบเรียบในชีวิตของนายหัวมีสีสันขึ้น หวังว่าความสดใส ความน่ารักของเธอจะทำให้ใครบางคนแถวนี้ยอมเปิดประตูหัวใจ นายหญิงจากไปกว่าเจ็ดปีแล้ว ถึงเวลาที่เจ้าตัวควรมีใครสักคนมาจับจองพื้นที่หัวใจใช้ชีวิตร่วมกัน

“คุณฝันนี้เก่งมากนะครับ เข้าใจอะไรได้เร็วจริงๆ”

“จ้อยมองว่าฉันเป็นผู้หญิงเหยียบซีโก้ไม่ฝ่อละสิ”

“ไม่ๆ ครับ อย่าคิดแบบนั้น เพียงแต่คุณหนูเก่ง บอกอะไร

แนะนำอะไรก็เข้าใจง่าย หรือถ้าไม่เข้าใจก็ถาม วิศวกรยังชมเลยครับ”

จ๋อยรีบโบกมือเป็นพัลวัน อายุแค่นี้ทำได้ขนาดนี้ทั้งที่เป็นงานแรก ก็ถือว่าโอเคมากแล้ว ความที่เธอจบใหม่ไร้ประสบการณ์ มันคือข้อดีอยู่แล้วที่ใครๆ ต้องจับตามอง แต่เชื่อเลยว่าอยู่ไปสักเดือน ชี้อ้วนจ๋อย จะไม่ต้องแนะนำอะไร

“ขอบคุณแล้วกันนะคะ แต่ฝันยังต้องเรียนรู้อีกเยอะ นี่แค่วันแรก จดๆ ไปจะได้ไปทบทวนคะ ว่าเนื้องานมีอะไรบ้าง”

“ดีแล้วครับ ชยันแบบนี้ ผ่านโปรทดลองงานแน่นอน”

“ไม่รู้จะถูกใจลุงตามหรือเปล่า”

“ต้องถูกใจสิครับ ว่าแต่ทำไมไม่เรียกนายหัวครับ คุณฝันเรียก นายหัวว่าลุงตามจนนายหัวดูแกล้งไปเลย”

“ก็เรียกตามศักดิ์นะคะ ลุงตามแกว่าแม่ของฝัน ก็เลยเรียกลุง มาตั้งแต่ตอนเด็กๆ”

“ครับ ผมจำได้ ตอนนั้นคุณฝันคงอยู่มัธยม”

“ใช่คะ นึกแล้วก็ขำ สุดท้ายฝันก็ได้มาทำงานที่นี้จริงๆ” สาวเจ้า หัวเราะคิก การพูดคุยดูสนิทสนมของพาฝันกับจ๋อยทำให้ใครบางคน ที่ยืนห่างออกไปไม่มากหัวคิ้วจิกเข้าหากัน ทำไมเราต้องรู้สึกหงุดหงิดรำคาญตาด้วยวะไอ้ตาม

รหว่างขับเรือกลับรีสอร์ท นายหัวตามไม่ได้ยืนแต่ไปนั่งด้านใน พาฝันจึงตามมานั่งด้วย ส่งยิ้มให้อีกฝ่ายที่บนหน้าหนึ่งเฉย ดวงตาสีน้ำตาล ภายใต้แว่นกันแดดแบรนด์ดัง บอกตามตรงว่าไม่สบอารมณ์ตั้งแต่เห็น เจ้าหล่อนหัวร่อต่อกระซิกกับจ๋อย เขาไม่เคยมีความรู้สึกแบบนี้มาก่อน มันไม่เคยเกิดขึ้น

“ลุงตามเป็นอะไรคะ”

“เปล่า” ตอบสั้นๆ พลางเปิดกระติกน้ำที่อัดน้ำแข็งไว้ตรงหน้า

หยิบกระป๋องเครื่องดื่มแล้วดึงฝาเปิดยกขึ้นดื่ม เมินหน้าออกไปทางอื่น

“มาทำท่าหงุดหงิด หรือว่าร้อนแดดคะ”

“ชีวิตของฉันก็อยู่กับแดดตลอด เธอเอะระวังเป็นลมแดด อย่า
ปิกกล้าขาแข็งอวดเก่งเกินตัว ไม่ต้องแสดงความไฝแรงออกมาให้มากนัก”
สาบานว่าห่วงใย ทั้งที่ความจริงคือกำลังต่อว่า คนฟังส่งก้อนให้
วงใหญ่

“ฝันตั้งใจทำงานไม่ดีหรือคะ หรือว่าลุงตามชอบคนขี้เกียจ”

“ขยันมันก็ดี แต่อย่าลืมนะเธอคือผู้หญิง ร่างกายไม่ได้สร้างมา
ให้ทำงานหนัก กับผู้ชายก็เหมือนกัน อย่าสนิทสนมเกินงาม ควรเว้น
ระยะไว้บ้าง” บอกเสียงเรียบ เน้นย้ำประโยคท้าย พุดมากไปเจ้าหล่อน
จะหลงตัวเอง แต่...ทำไมเขาหงุดหงิดที่เห็นเธอสนิทสนมกับคนของ
ตัวเอง

คนฟังถึงบางอ้อ ฉึกยิ้มกว้าง สงสัยลุงตามจะไม่ชอบให้เราคุย
กับคนอื่น เมื่อกี้เธอกับจ๋อยและวิศวกรพุดกันหลายเรื่อง เอ หรือว่า
ลุงตามจะหึง ตายๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีนะสิ พาฝันก็ไม่อยากเป็นหลาน
เหมือนกัน อยากเป็นคนข้างกาย! ให้ดีกว่านั้นก็เป็นคนในใจ

“ยิ้มอะไรพาฝัน”

“ฝันเป็นคนอารมณ์ดี ไม่เหมือนบางคน ชอบบั่นหน้าดู ยิ้มก็
ไม่ยิ้ม ทำตัวไร้อารมณ์สุดๆ การมาของฝันคงทำให้ลุงตามยุ่งยากใจมาก”

“รู้ตัวก็ดี” นี่แหละคนปากไม่ตรงกับใจนานแท้

“ลุงตามใจดำ”

“ฉันใจดำตรงไหน ให้เธอทำงานนี่ก็ถือว่าดีเท่าไร อย่าลืมนะเธอ
ไม่ต่างจากเด็กเล่น”

“ฝันถึงพยายามพิสูจน์ตัวเองให้ลุงตามเห็นใจคะ ว่าฝันมีความ
สามารถมากพอ ช่วยเหลืองานลุงได้ไม่ต่างจากพนักงานประจำของที่นี่
และฝันจะต้องผ่านโปรด้วย”

“อดหนีให้ตลอด มันเพิ่งเริ่มต้น” เสียงเย็นเยือกกราวกับโกรธ
อะไรสักคน ผู้ชายคนนั้นเข้าใจยากจริงๆ แบบนี้สินะ แม้ถึงไม่เคยเป็นแฟน
คนอะไรไม่อ่อนโยนสักนิดเดียว

“เธอกำลังตำฉันในใจ” เลิกคิ้วเมื่อหันมาจ้องหน้าเนียน เสมือน
เจ้าหล่อนกำลังต่อว่าต่อขานเขาผ่านทางแวตตา

“ลุงตามปรักปรำฉัน”

“สายตาท่าทาง สีหน้าเธอมันชัดเจน”

“ใส่ร้ายกันสุดๆ ผันไม่ได้ตำสักนิด” นิดไม่ตำ ด่าเยอะเลย
ด่าทางสายตา เขาฉลาดเหลือล้ำ ดูสิมาจ้องเอาๆ ลุงตามคิดอะไรอยู่
อยากรู้หนัก

“พอๆ เลิกพูด” ว่าแล้วก็วางกระป๋องเครื่องดื่มของตัวเองไว้ข้างกาย
คว้าเครื่องดื่มอีกกระป๋องมาดื่งฝาเปิดแล้วยื่นให้คนตรงหน้า

“ให้ฉันหรือคะ”

“ใช่ เดี่ยวจะมีใครมาก่อนขอจดตำฉันในใจว่าแฉ่งน้ำใจ”

พาฝันอมยิ้ม ยื่นมือมารับด้วยความเต็มใจ ยกกระป๋องดื่มพร่อง
ไปเกือบครึ่งด้วยกำลังกระหายน้ำอยู่พอดี เหลือบมองใบหน้าหล่อเหลา
ที่เอาแต่มองไปอีกด้าน แม้ขนาดด้านข้างลุงตามก็ยังไม่หล่น และมันกำลัง
ละลายหัวใจของเธอทีละน้อย พาฝัน เราไม่ได้หวังอะไรเกินตัวใช้ใหม่
ความรู้สึกที่มีต่อลุงตามมันพัฒนาไปเองตามความรู้สึกตั้งแต่พบหน้าลุง
ในวัยเด็ก จนโตเข้าสู่วัยรุ่น แม้ห่างหายไม่เจอหน้า แต่ก็มีการถ่ายภาพ
ของเขาที่เฝ้าหิบบมาดู

ไม่ใช่ไม่รู้ว่ามีเจ้าหล่อนกำลังมอง แต่เพราะรู้จึงต้องแกล้งทำเป็น
ไม่รู้ บ้าชะมัด คนตรงๆ อย่างเขาทำไมต้องมาอดทนกับเรื่องแบบนี้
การตัดสินใจรับตัวป่วนเข้ามาทำงาน มันคือความพิถีพิถัน ความยุ่งยาก
หัวใจกำลังจะตามมา

“ลุงตามคะ”

“ว่าไง”

“เอ่อ ฝันอยากไปที่เกาะรังนกด้วย ได้หรือเปล่าคะ”

“อยากไปหรือ”

“ค่ะ อยากเห็น เคยแต่กินรังนก ก็อยากให้เห็นวัตถุดิบจริงๆ ด้วยตาตัวเอง”

“มันไม่หอมหวานหรอกนะ มีแต่กลิ่นสาบนกกลิ่นมูลนก จะทนไหวหรือ” ไม่ใช่ดูถูก แต่มันคือเรื่องจริง

“ถ้าลองตามไปได้ ฝันก็ได้ค่ะ นะคะ” ยิ้มแฉ่งอวดฟันขาวและลักยิ้ม ขยับมานั่งข้าง เกาะแขนแกร่ง ทำเอาคนตัวใหญ่ร้อนวูบวาบ ต้องรีบดึงแขนกลับ อีกครั้งที่ร่างกายของเขาเกิดปฏิกิริยาเฉียบพลัน หนาวๆ ร้อนๆ และอยากจะ...ไม่ได้เด็ดขาด ไล่ตาม แกโตแล้ว แกอายุสามสิบเจ็ด ผ่านอะไรมามากมาย จะมาอ่อนไหวอะไรกับเด็กที่เพิ่งโตเป็นสาว

ย้ายอยู่นั้น เตือนตัวเองอยู่นั้น หล่อไม่ใช่งานของดลยา และเขาอยากซื้อสัตย์ต่อความรักที่มอบให้ภรรยา ไม่อยากให้ความยุ่งยากตามมา ชีวิตของเขาวันข้างหน้าอาจเจอเรื่องร้ายๆ เขาไม่อยากให้ใครต้องมาลำบากด้วย เขาไม่อยากพบเจอความสูญเสีย

“ห่วงเนื้อหวงตัวอีกแล้ว”

“ฉันบอกก็ครั้ง ว่าอย่ามาใกล้ อย่ามากอด อย่ามาสนิท ไม่ว่าจะกับฉันหรือชายอื่น มันไม่เหมาะ”

“ผู้ชายอะไร บ่นๆๆ เป็นตาแก่” ขณะปากว่า แต่ใบหน้ายิ้มละไม อารมณ์ดี อีกฝ่ายหันมาทำตาดูใส สาวเจ้าก็ป้อนหน้าไม่รู้ไม่ชี้ทำเนียนๆ ไปจะยิ้มเสียอย่าง

“ไปนั่งฝั่งโน้น”

“ฝันจะนั่งข้างๆ ลองตามค่ะ อบอุ่นดี” ไม่ได้อ้ออวยนะ แต่อยากนั่งข้างเขาจริงๆ เขาเป็นผู้ชายคนเดียวที่พาฝันรู้สึกว่าจะอยู่ใกล้แล้วอบอุ่น

ปลอดภัย

“เด็กคนนี่”

“ลุงตามนั้นแหละ คิดมาก คิดเยอะ คิดแค่เรื่องงานก็พอ ไม่ต้อง
คิดเรื่องฝันหรอก ยังไงฝันก็ต้องเข้าไปอยู่ในใจลุงตามอยู่ดี”

กะพริบตาปริบๆ เมื่ออีกฝ่ายตีหน้าดูกร้าวมากกว่าเดิม ทำตาเบ๊วๆ
ใสซื่อใส ใจเต้นโครมคราม ทำไงได้เล่า พาฝันแค่อยากใกล้ซิด ไม่คิดจะ
เอาตัวเองมาเลี้ยงหรอก แต่จะพยายามใช้ความสามารถในการทำงาน
เอาชนะหัวใจลุงตามให้ได้

“เราต้องการอะไรกันแน่ถึงมาที่นี่”

“ไม่ต้องการอะไรเลยค่ะ”

“ไม่จริง แวตาเมื่อกี้มันบอกฉันว่าเธอไม่ได้มุ่งหมายแค่เรื่องงาน”

“ลุงตามอ่านใจคนเป็นตั้งแต่เมื่อไรคะ” คนอะไรคาดเดาเก่งซะมัด
แต่เรื่องอะไรต้องยอมรับล่ะ

“เอาเถอะ ไม่ว่าคิดเรื่องอะไรอยู่ ฉันอยากจะแนะนำสักหน่อย ว่า
เป็นผู้หญิง...”

“พอค่ะพอ ไม่ต้องสอนแล้ว เรื่องความเป็นกุลสตรี เรื่องความมี
มารยาทในการวางตัว คุณยายสอนฝันมาหมดแล้ว และลุงตามก็บอก
หลายครั้งแล้วค่ะ โอเคนะค่ะ” ยังไม่ทันที่คนตัวใหญ่จะพูดจบ สาวเจ้า
ก็แทรกขึ้นด้วยสีหน้าเมื่อยๆ

“ก็ดี กลับไปนั่งฟังโน้มนได้แล้ว” เตือนซ้ำครั้งที่สอง

“ฝันอยากนั่งตรงนี่ค่ะ ช้างๆ ลุงตาม จะถึงรีสอร์ทแล้ว ย้ายไป
ย้ายมาทำไมให้ยุ่งยาก” ว่าไปนั่น เรื่องดี้อธิขอให้บอกเถอะ สาวเจ้า
ถนัดนักละ

“ฉันเป็นเจ้านายของเธอ”

“ทราบค่ะ”

“ฉะนั้นเธอต้องทำตามคำสั่ง ไปนั่งฟังโน้มน” คราวนี้เสียงเหยิ่ม

ดูต้นมากขึ้น พักหน้าออกคำสั่งอีกหน สาวเจ้าจำต้องย้ายกันไปนั่ง
ฝั่งตรงข้ามตามเดิม

พอถึงรีสอร์ทเดินจากท่าเรือกลับไปห้องทำงาน พาฝันก็ตาม
อีกฝ่ายไปด้วย เธอเป็นคนเดียวที่ไม่สวมยูนิฟอร์ม และตั้งใจว่าจะ
ไม่สวม เพื่อพร้อมติดตามลงตามไปทำงานนอกสถานที่ เป็นการ
เตรียมพร้อมทุกสถานการณ์ เข้ามาในห้องชั่วคราว เลขาฯ หน้าห้องก็เคาะ
ประตูก่อนผลักเข้ามา

“อ้าว ไฉนคุณปณิตา”

“สวัสดิ์คะนายหัว ขออภัยนะคะ มีเอกสารสำคัญต้องเซ็นคะ”

“ได้สิ เอามาเลย” ส่งยิ้มให้พนักงานสาวสวย เจ้าหล่อนส่ง
ยิ้มหวานหยาดยิ้ม มันหวานมากเสียจนเกินความจำเป็น ถ้าเทียบ
ตำแหน่งเจ้านายกับลูกจ้าง พาฝันหันเห็นพอดี จังหวะหนึ่งที่เจ้าหล่อน
เงยหน้ามาสบตาเธอ และมองด้วยสายตาว่างเปล่า ออ...มันทะแม่งๆ
พิกลแล้วยายพาฝัน รวากับว่าผู้จัดการฝ่ายการตลาดไม่ชอบชี้หน้าเรา
กระนั้น

“เรียบร้อย ถ้ามีเอกสารสำคัญอะไรก็เอามาได้เลย หรือจะฝากฝัน
ไว้ก็ได้ คุณคงทราบแล้วว่าเขาเป็นผู้ช่วยของผม” บอกลีเสียงเรียบพลาง
หันมาทางผู้ช่วย หรือจะเรียกตัวปวนก็คงไม่เป็นไร

“เรารู้จักกันแล้วคะนายหัว”

“ดี ถ้าผมไม่อยู่หรือยุ่งๆ ก็ฝากทุกเรื่องไว้กับพาฝันได้เลย”

“คะ” ตอบเสียงหวานเหมือนรอยยิ้มนั้นละ คนมองอย่างพาฝัน
อดคิดไม่ได้ว่า ความรู้สึกของคุณปณิตาเกินกว่าเจ้านายกับลูกน้อง
หรือเปล่า

พลังเลิกงาน เดชพงษ์กลับบ้านโดยมีเด็กสาวติดสอยห้อยตาม

กลับมาด้วย ตลอดทางชายหนุ่มเอาแต่ครุ่นคิด เพราะขึ้นใจใกล้กันมาก ๆ เขาเกรงว่ามันจะบั่นทอนจิตใจและความมั่นคงของตัวเองที่รักษามาได้ยาวนานให้ต้องพังครืน

“อู๊ย! ลุงตาม หยุดก็ไม่บอก” สาวเจ้าหน้ายุ่งเมื่อเดินชนแผ่นหลัง กว้าง เพราะคนที่เดินนำอยู่เกิดหยุดผีเท้ากะทันหัน

“เธอต่างหาก เดินซุ่มซำไม่รู้จักมองทาง”

“เฮ้ย! ฝันก็เดินอยู่ดีๆ ลุงตามนั่นล่ะที่...”

“พอๆ น่ารำคาญ”

“ก็ต้องทนรำคาญไปตลอดชีวิตนั่นล่ะคะ” ถ้าเขาไม่ไล่ออก พาฝัน ก็ไม่มีทางไปทำงานที่อื่น จะอยู่กววนใจลุงตามแบบนี้ไปจนกว่าเขาจะใจอ่อน เพราะตลอดวันนี้ นอกจากเรื่องงานก็มีเรื่องของเขา ที่เธอ ตัดสินใจอย่างมุ่งมั่นว่าจะทำให้สำเร็จ

“อย่ามาพูดจาเจ้าเล่ห์”

“ฝันพูดตามจริงค่ะ ว่าแต่เย็นนี้เราจะกินข้าวด้วยกันใช่ไหมคะ”

“อืม หรืออยากให้มีใครมาเพิ่มล่ะ” เลิกคิ้วเล็กน้อย ดวงตาสีน้ำตาล วาววับจ้องมอง มีโอกาสสำรวจคนตัวเล็กไปในตัว เจ้าหล่อนไม่ใช่เด็ก แล้วจริงๆ และเพราะโตเป็นสาวสะพรังทั้งเนื้อทั้งตัว เขาจึงไม่อยาก เข้าใกล้เจ้าหล่อน

“ลุงตามคิดอะไรอยู่คะ”

“ถามมาก ถามได้ตลอด หยุดพูดเป็นใหม่” คราวนี้สาวเจ้าพยักหน้า หงึกๆ

“ฝันไม่ได้เป็นไบนี่คะ คนเรามีปากเอาไว้พูด แล้วฝันก็อยากพูด กับลุงตาม เย็นนี้เรากินข้าวกันที่ริมทะเลดีไหมคะ วิวสวย บรรยากาศ ก็ดีด้วย” เปิดรอยยิ้มกว้างอีกแล้ว เป็นรอยยิ้มที่คนมองหงุดหงิดหัวใจ เขาไม่อยากจะคิดว่าตัวเองว่าเจ้าหล่อนกำลังชวนเปิดศึกสงคราม คึกที่อาจมีหัวใจวางเป็นเดิมพัน ซึ่งมันเป็นเดิมพันที่สูงทีเดียว และเขา

ไม่อยากเสี่ยง

“เด็กคนนี่เหลือเกินจริงๆ”

“พบกันมือค่านะคะ”

ยังไม่ทันที่คนตัวใหญ่จะพูดอะไร สาวเจ้าก็รีบวิ่งขึ้นชั้นบน เพื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า พร้อมโทร.หาคุณยายและคุณพ่อ ก่อนจะลงมา รับประทานอาหารค่ำตอนหกโมงเย็น

บทที่ 3

กักตายน้ำค้าง

พาฝันในชุดกางเกงผ้าสบายๆ กับเสื้อกล้ามคอกลมสีขาวยาว เดินมายังห้องครัว จึงทราบจากสาวใช้ว่านายหัวให้ไปจัดโต๊ะรับประทานอาหารที่ริมทะเล ไม่อยากเชื่อว่าเขาจะฟังคำพูดของเราด้วย หญิงสาวเดินส่งยิ้มให้ทุกคนจนถึงริมทะเล โต๊ะอาหารถูกตั้งติดกับชายหาด เธอถอดรองเท้าสานเดินย่ำเหยียบทรายเม็ดละเอียดละเอียดนุ่มเท้า

“อ้าว คุณหนูมาแล้ว”

“นายหัวของป้ามาเรียกไปไหนแล้วคะ”

“นายหัวขึ้นไปอาบน้ำค่ะ ยังไม่ลงมาเลย”

“อาบน้ำนานจัง สงสัยจะซัดผิวให้ขาวม่วงเป็นยองโย” ว่าแล้วก็ป้อนปากหัวเราะ หากพอหมุนกายกลับมาก็ต้องหุบปากจับ เพราะคนที่กำลังถูกนินทาหมาดๆ มายืนอยู่ด้านหลังตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ

“จะนินทาใครก็ให้มองให้รอบๆ วันนี้ดีที่เป็นฉัน จะไม่ถือสาหาความกับเด็กปากไม่สิ้นกลิ่นน่านม”

อัยยะ ลุงตามหลอกดำเราใช้ใหม่เนีย โทขนาดนี้ก็ยิ่งจะมองว่าเป็นเด็ก ผู้ชายที่มองผู้หญิงว่าเป็นเด็กมันก็หมายความว่าเขาไม่รู้สึกแบบเดียวกัน หัวใจเธอห่อเหี่ยวลงทันตา

“ดักข้าวเลยใหม่คะนายหัว”

“ครับ แล้วป้ามาเรียกจะไปทำอะไรก็ทำนะครับ จะได้ไม่ต้องเสียเวลายืนตรงนี้ เดี่ยวถ้วยชาผมกับพาดินจะเก็บเอง”

“ได้อย่างไรคะ เป็นหน้าที่ของป้า”

“ป้าจะได้พักผ่อนครับ เรื่องแค่นี้สบายมาก” ปกติเมื่อเย็นเดซพงษ์ก็มักทำอะไรกินเองเสมอ เขาถึงชินกับการอยู่คนเดียว และทำอะไรด้วยตัวเอง ไม่กินแรงคนอื่น บ้านหลังนี้ถ้าหลังหกโมงเย็นเป็นต้นไปเขาก็จะอยู่คนเดียว ส่วนบั้งรอนกับป้ามาเรียกพักอยู่อาคารด้านหลังที่อยู่ติดกันเช่นเดียวกับจ้อย

“ขอบคุณนะคะ แต่ถ้าขาดเหลืออะไร เรียกป้าได้ตลอด”

ป้ามาเรียกเดินกลับเข้าไปในบ้านใหญ่ บริเวณชายหาดอันเงียบสงบ จึงเหลือเพียงนายหัวหนุ่มใหญ่กับสวายน้อยจอมป่วน ที่เจ้าหล่อนเอาแต่จ้องหน้าหล่อเหลา แสงตะวันยังไม่หมด ได้มองหน้าตรงๆ ที่มีใครควาไรหนวดแบบนี้แล้วบอกตามตรงหัวใจสั้นไหวจริงๆ เจอคนหล่อมาเยอะแต่ไม่เคยมีใครทำให้หัวใจเต้นแรงรวดเร็วเท่าคนตรงหน้า

“กินสิ วันนี้เน้นเมนูปลา”

“ลุงตามจะบอกว่าปลาเพิ่มรอยหยักในสมองใช้ใหม่คะ”

“เธอพูดเอง ฉันไม่ได้พูด”

“น้ำเสียงของลุงตามบอกแบบนี้”

“ว่าแต่ฉันเดาเก่ง เธอเองก็เดาเก่งเหมือนกัน อย่ามัวพูด กินเถอะเดี๋ยวจะเย็นเสียหมด มันจะทำให้เสียรสชาติ” อาหารทะเลต้องกินตอนร้อนๆ เมฆวันนี้คือผัดผักหนึ่งจาน ปลาหนึ่งสามรส กุ้งผัดซอสมะขาม และต้มยำรวมมิตร กลิ่นหอมνάกิน และสาวเจ้าไม่รือร้อที่จะจัดการ

สาวปามตามเสียงเรียกร้องของน้ำย่อยในกระเพาะอาหาร

ระหว่างรับประทานอาหารทั้งคู่พูดคุยกันบ้างเล็กน้อย ส่วนใหญ่คนที่เปิดปากชวนคุยก่อนก็คือพาฝัน แสดงไม่ตรีจิตให้เห็นว่าปรารถนาสิ่งดีๆ แต่ดูเหมือนคนตัวใหญ่จะไม่ยินดีตอบรับ เหมือนเขาพยายามพูดจากันท่า พาฝันไม่ได้ไปถึงขนาดจะอ่านไม่ออก

“ลุงตามอิมแล้วหรือคะ”

“อิม”

“ตอบสั้นจริงๆ ถามหน่อยเถอะ ลุงตามไม่ชอบฝันตรงไหน”

“ไม่มี” ตอบสั้นๆ เหมือนเดิม เงยหน้ามองคนที่นั่งฝั่งตรงกันข้าม สูดลมหายใจเข้าปอดหลายๆ ครั้งเหมือนขี้ใจจะโรยบางอย่าง

“อยากบอกอะไรฝันหรือเปล่า”

“กฎของการอยู่ร่วมกัน และเราสองคนถ้าอยู่นอกบ้านคือเจ้านายกับลูกน้อง จะไม่มีคำว่าญาติเข้ามาเกี่ยวข้อง” เน้นย้ำเสียงหนัก ด้วยไม่อยากให้คนอื่นมองหญิงสาวไม่ดี เขาหวังเธอนะ อยากให้มีสิทธิในการทำงานเหมือนที่เห็นในวันนี้เรื่อยไป

“ฝันทราบที่ต้องวางตัวอย่างไร ฝันไม่เอาเบียบตีสินทรวงโบนัสหรือหวังผ่านโปรเพราะฝันเป็นลูกแม่ดลหอกคะ” ตอบเสียงจริงจังเช่นกัน ไม่มีแววตาขี้เล่นเหมือนทุกครั้ง เพียงเพราะอยากให้คนตรงหน้ามองว่าตัวเองโตและพร้อมเป็นผู้ใหญ่

“ก็ดี และอีกข้อ คือห้ามเธอเข้าไปใกล้ฉันเกินหนึ่งเมตร”

“โอ๊ย ลุงตาม เกินไปไหมคะ ฝันไม่ใช่ฝันนะ ที่จะได้ต้องอยู่ห่างขนาดนั้น”

“มันคือกฎ”

“กฎที่ตั้งขึ้นมาเองสิคะ ถามจริงๆ กลัวอะไรฝันหนักหนา”

“ฉันไม่ได้กลัว แต่มันไม่เหมาะสม คนอื่นจะมองอย่างไร”

“ก็ช่างคนอื่นลึคะ ผันบริสุทธ์ใจเสียอย่าง” สาวเจ้าเซิดหน้าน้อยๆ
เข้าไปใกล้ไม่ได้บุกไปปล้ำลักหน้อย

“ฉันสั่งอะไรก็ทำตาม อย่าแหกกฎ”

“แล้วลุดตามไม่เคยดูภาพยนตร์ฝรั่งบ้างเหรอคะ ที่เขาพูดกันว่า
กฎมีไว้แหก” อมยิ้มหน้าทะเล้น ดวงตาคู้งามฉายชัดถึงความดีอัน
นี้แหละทำให้เดชพงษ์หนักใจ มีหนากำแน่นก่อนคลายออกแล้วคว้า
แก้วน้ำมายกขึ้นดื่ม

“อืมแล้วไซ้ใหม่”

“อืมอาหาร แต่ยังไม่อยากนั่งมองหน้าลุดตามนานๆ เป็นอาหารหวาน
คะ” พร้อมคะ พร้อมเกี่ยวลุดตามสุดฤทธิ์

พูดออกไปแล้วก็อยากจะกัดลิ้นตัวเองเสียนัก ยายผันเอี้ย นี่หล่อน
ไม่เคยจับใครเลยนะ สาบานว่าที่พูดมันออกมาจากความรู้สึก พอได้รับ
สายตาดูๆ ก็รีบเสไปทางอื่น

“พูดอะไรออกมารู้ตัวบ้างหรือเปล่า เป็นผู้หญิง อย่ากำกั้นมาก
เกินตัว”

“ก็ไม่ได้ทำอะไรเสียหาย พูดจากใจ”

“เตือนแล้วยังจะมาเถียง หนึ่งๆ ฟังอย่างเดียวเป็นหรือเปล่า”

“ปากมีไว้พูดนี่คะ” เถียงข้างๆ คูๆ ไปอีก ก่อนตักปลาหนึ่งไปใส่จาน
ให้ชายหนุ่มเป็นการเอาอกเอาใจ ยิ้มหวานส่งให้

“ฉันตักเองได้”

“ทราบคะ แต่ผันอยากตักให้ลุดตาม”

“ขอบใจ” พูดเพียงนั้นก็ตักอาหารเข้าปากอีกไม่กี่คำก็อืม วางช้อน
ยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม เลื่อนจานผลไม้มาตรงหน้า

“กินสิ ผลไม้ให้กากใยอาหาร”

“ลุดตามคะ ผันขอถามอะไรหน่อยได้ไหมคะ”

“ถามมาสิ ถ้าฉันตอบได้ก็จะตอบ อันไหนไม่อยากจะตอบก็ไม่ตอบ”

แกจะพูดให้ยาวไปทำไมวะไอ้ตาม ชักจะพูดมากเกินไปแล้ว
แววตากลมโตคู่นี้กำลังทำลายระบบประมวลผลในร่างกายและสมอง
เขาควรตีตัวออกห่าง จะมีแต่เรื่องงานเท่านั้นนับจากนี้

“ทำไมลุงตามยังไม่แต่งงานใหม่คะ”

คำถามนี้ทำเอาดวงตาดำเนินๆ กร้าวขึ้นเล็กน้อย ด้วยมันเป็นเรื่อง
ส่วนตัวของเขาคือเจ้าหล่อนไม่ควรเข้ามาวุ่นวาย เขาจะคบหาใครหรือ
ครองตัวเป็นโสดก็ไม่เกี่ยวกับพาดีน

“ถามอะไรแบบนี้”

“ฉันอยากทราบนี่คะ ตอบได้ไหม”

“ฉันไม่จำเป็นต้องตอบเด็กอย่างเธอ”

“ฝันโตแล้วนะคะ ไม่ใช่เด็กๆ เหมือนที่ลุงตามเคยเจอเมื่อหลายปี
ก่อน ฝันเรียนจบ และกำลังทำงาน” ยึดตัวเล็กน้อย สบดวงตาสีน้ำตาล
ที่จ้องเขม็งเคียดขี้ และเธอคาดเดาไม่ออกว่าเขากำลังขบคิดเรื่องใดอยู่

“จะเด็กหรือโต การครองตัวเป็นโสดของฉันก็ไม่เกี่ยวกับเธอ”

“มันเกี่ยวค่ะ เกี่ยวมากด้วย” อา...ยายฝัน หล่อนคิดดีแล้วใช่ไหม
ที่จะตัดสินใจรุกคืบเข้าหาหัวใจลุงตามจอมเถื่อน

“ความโสดของฉันมันเกี่ยวกับเธอตรงไหน” ถ้ามกลับน้ำเสียง
เย็นยะเยือก หรือตาคาดคั้นรอคอยคำตอบจากปากอ้อมที่เฝ้ามเข้าหากันแน่น

พาดีนนิ่งอึ้งไป แต่ก็ยังไม่หลบสายตา ประจันหน้า เราต้องกล้า
เราไม่ได้กล้าในเรื่องผิดศีลธรรมสักหน่อยนี่นา เราโตแล้ว เรามีสิทธิ์
จะพูดบางสิ่งออกไป ในเมื่อลุงตามก็ครองตัวเป็นโสด เขาไม่ใช่ผู้ชาย
มีพันธะเหมือนแต่ก่อน

“ว่าไง ทำไมไม่ตอบ”

“เพราะฝันอยากเป็นคนสำคัญข้างกายลุงตามค่ะ”

“พูดจาแสบเด็ด เราเป็นลูกของดลยา เด็กกว่าฉันตั้งสิบหกปี”

“แล้วไงคะ อายุเป็นเพียงตัวเลข ฝันไม่เอามาคิดเยอะคิดมาก

หรรอคะ”

“เธอมีอะไรดึงดูดมากพอให้ฉันต้องสนใจ แค่นี้ก็มีนิสัยชอบบ่น
เฟิงมาอยู่สองวัน อย่าคิดว่าจะมาบ้านหัวฉันได้”

พูดเพียงเท่านั้นก็คว้าผ้าเช็ดปากออกจากตักแล้วเริ่มเก็บถ้วยชาม
สีหน้าอาการไม่พอใจสุดๆ พาฝันเอียงคอไม่เข้าใจ ถามแค่นี้ทำไมต้องทำ
โมโหขนาดนี้ นี่หรือเปล่าผู้ชายวัยทอง สายหน้าน้อยๆ ลงมือช่วยอีกฝ่าย
เก็บถ้วยชาม ความมีดีโรยตัวเข้าปกคลุม

“ฝันถามแค่นี้คนเดียว ไม่ใช่เรื่องใหญ่ขอขาดบาดตายเลยนะคะ”

“แต่มันคือเรื่องส่วนตัว”

“ลองตามกำลังจะบอกว่าฝันเสีย?”

“ฉันไม่ได้พูด”

“แต่อาการของลุงบอกฝันอย่างนั้น คนอะไรแค่นี้ก็ต้องโมโห”

บ่นกระปอดกระแปดจงใจให้อีกฝ่ายได้ยิน เดชพงษ์ต้องข่ม
ความรู้สึกตัวเอง คำสัญญาที่เขาเคยให้ไว้กับภรรยา มันจะเป็นเช่นนั้น
ไม่แปรเปลี่ยน

“เดินเร็วขนาดนี้ ตามควายเหรอดคะ”

“พูดมาก”

“ก็จริงนี่ ฝันขาลัน ตามลุงตามจะไม่ทันแล้วนะคะ” สาวเจ้าหอบ
งานชามเดินตามหลัง กิริยาของคนทั้งคู่อยู่ในสายตาของผู้สูงวัย บังอรอน
กับภรรยาอมยิ้มมองหน้ากัน

“ว่าไงละแกตาบัง พอเห็นแบบนี้แล้ว”

“ก็อย่างที่บอก มันอยู่ที่นายหัวของเราล้วนๆ” ว่าพาลงถอนหายใจ
ปิดตายหัวใจมานาน ก็ไม่รู้เจ้าตัวจะยอมเปิดใจหรือเปล่า เป็นเรื่อง
ที่ต้องลุ้น เพราะทุกคนต่างก็อยากให้นายหัวมีคู่ชีวิตที่ดี

“ถึงคุณหนูฝันจะเด็กไปหน่อย แต่ก็สดใสน่ารัก ฉันว่าเหมาะกับ
นายหัวของเราดี”

“ข้าก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน แต่ของแบบนี้ตบมือข้างเดียวไม่ดัง ต้องคู่กันไป”

“น้ำหยดลงหินทุกวัน หนูฝันเป็นลูกคุณดลยา นายหัวของเรา คงใจอ่อนสักวัน ฉันเอาใจช่วย”

สองคนหันมาพยักหน้าให้กันก่อนเดินกลับบ้านพักตัวเอง

๖๖แน่นอนว่าไม่ได้มีเพียงบังอรพบกับภรรยาที่ยืนมอง อีกฟากหนึ่ง บริเวณริมรั้วกั้นระหว่างบ้านใหญ่กับบรีสอร์ต ร่างบอบบางที่ยังอยู่ในชุดยูนิฟอร์มชะเง้อคอมองมาริมขอบรั้ว ทันเห็นคนทั้งคู่พูดคุยก่อนจะพากันเดินกลับเข้าบ้าน มันแสดงใจเหมือนหนามยอกอก

“มาทำอะไรตรงนี้คะ”

“บ้างจริง มาไม่ให้ลู้มให้เสียง ตกใจหมด” ปณิตายกมือทาบอกหันมาเอ็ดลีนี่ที่ยิ้มให้ด้วยสายตาสู้รู้ พลังชะเง้อมองไปในบ้านเจ้านาย

“ฉันก็มาตรวจตราความเรียบร้อย”

“ไม่ใช่มาแอบดูนายหัวหรือคะ”

“ลีนี่ ให้มันรู้ซะบ้างว่าใครเป็นเจ้านาย ใครเป็นลูกน้อง ฉันเพื่อนเล่นเธอหรือ” เมื่ออีกฝ่ายจี้ใจดำก็ต้องเอาตำแหน่งหน้าที่มาข่มกลบเกลื่อน

ลีนี่หน้าจ้อยเมื่อโดนดู แต่กระนั้นก็ไม่เคยเข็ด เพราะรู้ดีว่ามีตัวเองเท่านั้นแหละที่จริงใจต่อปณิตา แม้จะหวังผลต่อหน้าที่การงาน แต่เรื่องเอาอกเอาใจลีนี่ถนัดมาก ที่ยอมเป็นเบี้ยอมถูกโขกสับขนาดนี้ก็เพื่อผลพิจารณาเงินเดือนและโบนัสตอนสิ้นปีล้วนๆ

“ขอโทษค่ะ ว่าแต่ เมื่อกี้เห็นไซ้ใหม่คะ ผู้ช่วยส่วนตัวดูเหมือนจะไม่ไซ้แค่พนักงานธรรมดาเสียแล้ว ได้อภิสิทธิ์พักบ้านเดียวกันด้วย”

ขณะที่พูดก็ลอบมองอากัปกริยาของปณิตาไปด้วย มือบางสองข้างกำแน่น ต่างจากใบหน้าที่พยายามนิ่งเฉย

“ก็ไม่แปลก เขาก็เคยมาที่นี้ตอนเด็กๆ”

“เห็นว่า เป็นลูกสาวของคนรู้จักนายหัวค่ะ”

“แล้วยังไง อีกหน่อยพอผ่านงานก็คงมาพักบ้านพนักงาน”

“ไม่แน่นอนค่ะ ใกล้ชิดกันแบบนั้น เกรงเหลือเกินว่าจะได้หัวใจ นายหัวไปครอง” จงใจเน้นย้ำซ้ำๆ ลงไปกระแทกหัวใจปณิดา ถึงจะวาง หน้าเหมืนเฉย แต่ในอกคงกำลังร้อนรุ่มดังไฟสุ่ม โดยเฉพาะไฟแห่งความรัก ริษยา นายหัวเป็นที่หมายปองของสาวๆ มากมาย คนใหญ่คนโตอยากได้ เป็นชาย นายหัวยังไม่สนใจเลย แต่เด็กคนนี้มาวินมากๆ

“เลิกงานแล้วว่างมากใช่ไหมถึงมาวิจารณ์คนอื่น”

“ลีนีแค่ออกความเห็นค่ะ ภาพมันฟ้อง คุณปณิดาก็คงเห็น เหมือนกันใช่ไหมคะ”

“นายหัวไม่ใช่คนคบใครง่ายๆ แค่นี้ก็เพิ่งแตกเนื้อสาว ลูกท่าน หลานเธอคนใหญ่ระดับจังหวัดระดับประเทศ นายหัวยังไม่สนใจ”

ปากพูดไปแบบนั้นตรงกันข้ามกับความรู้สึก เด็กนั้นมันต้องมีดี อะไร นายหัวจึงยอมให้อยู่ใกล้ตัว ความอิจฉาริษยายิ่งทำงานหนัก

“อ้าว มาทำอะไรกันตรงนี้ครับ” เสียงดังขึ้นทางเบื้องหลังของ สองสาว ทำเอาลีนีสะดุ้งหมุนกายหันมาส่งยิ้มให้ต้นเสียง

“นี่ใคร นายนั่นเอง”

“ครับ มาทำอะไรตรงนี้ค่ะๆ มีดๆ ยังไม่กลับห้องเหรอครับ”

“ฉันกำลังจะกลับ” หันมาส่งสายตาดูกร้าวให้จ๋อย จ๋อยคือมือขวา ของนายหัว รูปร่างสูงใหญ่ ผิวแทนแบบชาวใต้แท้ ได้รับความไว้วางใจ อันดับหนึ่ง แม้ไม่มีตำแหน่งงานบริหาร แต่ก็สำคัญมากกว่าพนักงาน คนไหนๆ

“ใช่ค่ะ ลีนีก็จะกลับเหมือนกัน มาเดินเล่นยืดเส้นยืดสายนะคะ”

รีบออกตัว เพราะทราบดีว่ากฎคือห้ามพนักงานเข้าไปวุ่นวาย ในบ้านใหญ่ เพราะเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่นายหัวหวงห้ามมากๆ

“ให้ผมเดินไปส่งไหมครับคุณปณิดา”

“ไม่ต้อง ที่นี้หลับตาเดินฉันก็กลับห้องถูก” ความเย่อหยิ่งพระนาง
 ตนของปณิตาเสมอต้นเสมอปลาย เธอมองมาทางจ้อยเหยียดๆ แม้อีกฝ่ายจะเป็นคนสนิทของนายหัว แต่เธอก็ไม่เคยชอบชี้หน้าเลย มันชอบ
 มองเธอแล้วยิ้มแปลกๆ ชัดตา

“ผมทราบดีครับ ถ้าฉันฝันดีครับ”

ปณิตาไม่ตอบแต่สะบัดหน้าเดินจากไป มีเพียงลึนที่ค้อมศีรษะ
 ให้เกียรติจ้อย เจ้าตัวสายหน้าในความยโสโอหังของผู้หญิงคนนี้ ที่ไม่ว่า
 เวลาผ่านไปนานแค่ไหน เจ้าหล่อนก็ไม่เคยแม้แต่จะซายตาแลมองตน

พาฝันกำลังจะนอนแล้ว แต่เธออยากตีมนมจึงลงไปห้องครัว
 ขณะที่เดินกลับขึ้นห้องนอนก็อดเหลือบสายตาไปมองห้องพักของลุงตาม
 ไม่ได้ เห็นแสงไฟยังสว่างอยู่ หญิงสาวยิ้มกับตัวเองแล้ววิ่งลงไปด้านล่าง
 อีกครั้ง รินนมใส่แก้วถือขึ้นมาด้วย ยกมือเคาะประตูห้องอีกฝ่ายเบาๆ
 สองครั้ง

ก๊อ ก๊อ

“ใคร” เสียงถามห้าวหุ้มเรียบนิ่งเหมือนอย่างเคย

“ฝันเองค่ะ”

“จะสี่ทุ่มแล้ว ทำไมยังไม่นอน” ไม่มีการเปิดประตูหรือเชื้อเชิญ
 เข้าไปในห้อง นอกจากตะโกนออกมาคล้ายมีความไม่พอใจอยู่ในที

“ฝันแานนมมาให้ลุงตามค่ะ เห็นไฟเปิดอยู่”

“ฉันไม่ใช่เด็กที่อยากตีมนมก่อนนอน” นมจากขวดไม่สำคัญเท่า
 นมจาก...บ้าแล้วไอ้ตาม แกคิดอะไรเลอะเทอะใหญ่แล้วช่วงนี้ สายหน้า
 กับตัวเอง สุดท้ายลูกจากแก้วเมื่อปิดไฟดับก็หลังตรวจเอกสารต่างๆ
 มากะซายประตูเปิด

“ฝันแานนมมาให้ค่ะ รับไว้จะคะ ตีมนมก่อนนอนจะได้สบายตัว”

ปากบอกให้ตีมนม แต่ดวงตาของพาฝันกลับจ้องมองใบหน้า

หล่อเหล่า ลากยาวมาบนแผงออกแกร่งที่อุดมไปด้วยมัดกล้ามแน่นๆ กล้ามอกเต่งตึงผสมผสานกันอย่างลงตัวกับปุยุชนสีน้ำตาลที่เรียงเป็นทิวาวมาเป็นแนวผ่านลอนซิกซ์แพ็ค ตายๆ ทำไมลุดตามตอนไม่สวมเสื้อ ถึงเซ็กซี่แบบนี้เล่า หัวใจสาวโสดเต้นรัว ตาพร่าตามัวมีนเมาในความเร้าใจ ไม่อยากละสายตาไปทางอื่นเลย

“ขอบใจ อ้อ ฉันส่งอีเมลงานให้แล้ว พรุ่งนี้ปริ้นต์เอกสารสำคัญ จำเนาออกเป็นสองชุดไปให้เลขาฯ ของฉัน เพื่อซีร็อกซ์สำหรับเตรียมแจกในที่ประชุมตอนบ่าย”

“รับทราบค่ะลุงตาม” ยิ้มแฉ่งอวดฟันขาวพลางยื่นแก้วนมให้ แต่อีกฝ่ายไม่รับ จึงถือวิสาสะเดินเข้าห้องเอาไปวางไว้บนโต๊ะ

“เธอไม่ได้สนใจกฎการอยู่ร่วมกันเลยใช่ไหม” ถามเสียงเคียด ไม่ใช่สวมองที่เคียดอย่างเดียว ร่างกายยังตึงเครียดเพราะมันหาทางระบายออกไม่ได้ จะให้เขาออกกำลังกายเล่นฟิตเนสตอนสี่ทุ่มเพื่อรีดเหงื่อไคลก็ใช่ที่ ยายเด็กบ้าเป็นตัวป่วนตัวยุ่งยากรอบกวนจิตใจเสียจริง

“ความเป็นห่วงต้องอยู่ในกฎด้วยเหอคะ”

“อย่ามาทำหน้าตาใสซื่อ ฉันมองออกว่าเธอคิดอะไร”

“ลุงตามก็พูดมาสิคะ ว่ารู้อะไรในความคิดของพี่น้า” เลิกคิ้ว ทำท่ายกกลับ ต่อให้เดาถูกแล้วอย่างไรละ ความคิดของพวพี่น้าก็ไม่เปลี่ยนหรอก

“เด็กน้อย กลับห้องไปได้แล้ว” รีบตัดบท ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงกับเธอ มันจะยิ่งทำให้อารมณ์ที่พยายามสะกดกลั้นพุ่งสูงเกินควบคุม เขาไม่อยากให้อารมณ์มีอำนาจเหนือสมอง

“คำก็ไล่ สองคำก็ไล่ ไปก็ได้ค่ะ”

เบรียง! เบรียง!

“กรี๊ด...”

ลมกระโชกเบาๆ ช้างนอกกรุนแรงขึ้น ตามด้วยฟ้าผ่าแบบไม่มีที่

มีขลุ่ย เพียงไม่ถึงนาทิสายฝนก็เทลงมาพร้อมกับสายฟ้ารัวกระหน่ำ
สาวเจ้าร้องกรี๊ดกระโจนเข้าหาห้องใหญ่เมื่อไฟในห้องเกิดติดๆ ดับๆ
ไม่ได้กลัวความมืด แต่พาฝันเป็นคนกลัวเสียงฟ้าร้องฟ้าผ่ามาแต่ไหน
แต่ไร

พาฝันกอดอีกฝ่ายแน่นหนีบลับตาแน่น ตัวลั่นสะท้าน มันคือ
ความหวาดกลัวเดียวที่เธอไม่เคยชอบตั้งแต่เด็ก ทุกอย่างที่เกิดขึ้นไม่ได้
มาจากการเสแสร้งแก้งมารยา มันคือความรู้สึกล้วนๆ เธอซุกหน้ากับ
อกกว้างของอีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัว เดชะพงษ์ถึงกับบ่นหน้าไม่ถูก

“ไฟดับ ไฟตกใช้ไหมคะลุงตาม”

“กลัวหรือ”

“กลัวเสียงฟ้ามากกว่าค่ะ” บอกปากคอลั่น อากัปกริยาของเธอ
บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวกลัวจริงๆ ชายหนุ่มยกแขนโอบกอดเข้าหาลำตัว พลัง
อ่อนลมหายใจ สายฟ้าฟาดลงมาดังๆ อีกหลายครั้ง เจ้าตัวสะดุ้งกอดเขา
แน่นขึ้น

เขาโอบรั้งพาหญิงสาวไปนั่งยังปลายเตียง พลังดึงผ้าห่มมาคลุม
ร่างเล็กเพื่อบดบังแสงฟ้าแลบฟ้าร้อง ลมฝนโหมกระหน่ำสาดซัดตกหนัก
ในชั่วพริบตาเดียว นี่แหละคือธรรมชาติของภาคใต้ แทบจะมีแต่ฤดูฝน
ตกได้ไม่เลือกเวลา แปรปรวนไม่เลือกโอกาส

เบรี่ยง!

“กรี๊ด...” ร้องเสียงหลง รีบยกมือที่โอบกอดร่างใหญ่มาปิดหู
สองข้าง มันน่ากลัวจริงๆ ทำไมคนตัวใหญ่ไม่หวาดกลัวบ้าง ถึงจะมี
ผ้ามาบดบัง แต่แสงก็ยังลอดผ่านเข้ามา เดชะพงษ์โอบกอดหญิงสาว
ไว้แน่นโดยไม่รู้ตัว มันคือสัญชาตญาณของการอยากปกป้อง ปกป้อง
ใครสักคนที่เขาเริ่มรับรู้เจ้าหล่อนกำลังมาแย้มเปิดประตูหัวใจ คุณพระ!
เขาไม่ควรคิดเกินเลยกับพาฝัน

“ไม่ต้องกลัว มันคือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ”

“ผันกลัวนี่นา ไม่อยากได้ยินเสียง เมื่อไรฟ้าจะหยุดร้องหยุดผ่า ลักที”

หลับตาแน่นพูดอู้ก็บอกกว้าง ชุกชบจนได้กลิ่นกายชายหอมอ่อนๆ กรุ่นน้ำยาโกนหนวด แต่เวลาไม่ใช่ เธอไม่อยากมานึกพิศวาสอะไรตอนนี้ ทว่า...เข้าใจไหม อารมณ์เซ็กซ์ของผู้ชายมันพาใจสั้น โดยเฉพาะคนที่กอดเราอยู่ตอนนี้เขาคือชายเดียวในดวงใจ!

“ไม่เห็นมีอะไรน่ากลัว ไหนเก่งนักไม่ใช่หรือ แคฟ้าแค่ฝนจะกลัวอะไร หากคิดจะทำงานที่นี้ก็ต้องเจอบ่อยๆ” เดชพงษ์บอกถึงความ เป็นจริง ตัดทะเลมีแต่ฝนมากกว่าความหนาวเหน็บแบบภาคเหนือ นี่ก็อยากตกตอนไหนก็ตก ถ้าตั้งเค้าด่ามานี้เตรียมตัวได้เลยว่าไม่นาน ฝนก็ตก

“ก็คนไม่ชินนี่นา”

“ต้องทำตัวให้ชิน ยอมรับให้ได้ ผ่าครั้งแรกอาจตกใจ ครั้งที่สอง เราต้องปรับตัว”

“รู้แล้วค่ะ” ตอบเสียงกระแง้ากระงอด อ่า...ในห้องเปิดแอร์ แต่ทำไมเรารู้สึกถึงความอบอุ่นจนร้อนก็ไม่รู้

“ไม่กลัวแล้วใช่ไหม” คลายอ้อมแขนทันที และก้ทันทีเหมือนกัน ที่ฟ้าผ่าลงมาอีก พาผันกรีดลั่นยกมืออุดหูชุกหน้ากับบอกกว้างอีกรอบ เดชพงษ์ต้องข่มใจอย่างหนัก หากอีกใจนึกเอ็นดูในความไร้มารยาของเธอ

“อวดเก่งจริงๆ”

“เปล่าเลยนะ ฟ้าต่างหากที่ผิด”

ตอบแค่นั้นก็เ้มปากแน่นเมื่อฟ้าคำรามลงมาดั่งๆ อีกหลายครั้ง เดชพงษ์ไม่พูดอะไร กอดหญิงสาวไว้เงียบๆ นานเกือบชั่วโมงเห็นจะได้ ที่สองหนุ่มสาวปล่อยตัวเองให้ตกอยู่ในภวังค์ความเงียบ กระทั่งเม็ดฝน และลมที่กระโชกเริ่มเบาบาง ฟ้าร้องห่างออกไปจึงเริ่มรู้สึกตัว

ความจริงต่างก็รู้สึกตัว แต่เลือกเงียบเพราะพูดไปก็ถกเถียงกัน

เปล่าๆ พาฝันค่อยๆ ขยับตัวช้าๆ บั้นหน้าไม่ถูกเพราะซุกซบอีกฝ่าย
เสียนาน เธอเงยหน้ายิ้มแหยๆ ยามสบกับดวงตาสีน้ำตาลคมกล้า
ในระยะใกล้ที่หนึ่งซึ่งดูดันมากกว่าเดิม

“คิดว่าจะกอดฉันไปจนถึงเช้า”

“นี่คือคำปลอบโยนหรือคะ”

“คำปลอบโยนคงไม่จำเป็นสำหรับเธอหรอกเด็กน้อย ตอนนี้อยู่
ฟ้าฝนเบาแล้ว กลับห้องได้สักทีนะ” เอ่ยพลางลูบยื่นเต็มความสูง
หันหลังให้ไม่คิดจะเดินไปส่ง ไม่ใช่กลัวเธอ แต่คนที่นั่งสงบเหมือนทะเล
ยามไม่มีคลื่นกำลังกลัวตัวเอง

“ลู่ตามหัวนี้ไหว”

“อะไรของเธอ”

“ถ้าไม่หัวนี้ไหวก็ต้องเป็นสุภาพบุรุษไปส่งฝันที่ห้องสิคะ”

“สุภาพบุรุษต้องทำแบบนี้ด้วยหรือ โทษที พอดีฉันมันคนกระด้าง”

ตอบเสียงเรียบไม่ยอมหันมา ชมใจนับหนึ่งถึงสิบ อยากให้เจ้าหล่อน
ออกจากห้องไปโดยเร็ว

“มันคือความหวาดกลัวต่างหาก ทำไมคะ ทำไมต้องปิดกั้นตัวเอง
ด้วย เรื่องมันนานมากกว่าเจ็ดปีแล้ว”

“เธอกำลังพูดเรื่องอะไร”

“แล้วเรื่องอะไรที่ลู่ตามกังวลอยู่ จนปานนี้แล้วนะคะ คุณรัศมี
เขาจากไปแล้ว ลู่ควรเปิดใจรับใครสักคนเข้ามาในชีวิต”

ชื่อบุคคลที่สามที่ชายหนุ่มไม่ได้เอ่ยถึงมานานทำเอาริมฝีปากหยัก
ได้รูปเม้มเป็นเส้นตรง ดวงตาขุ่นขวางไม่พอใจ รัศมีคืออดีตภรรยา
ของเขา ต้องมาจบชีวิตลงโดยมีเขาเป็นต้นเหตุ หล่อนถูกจับตัวไปและ
โดนฆ่าตายต่อหน้าต่อตาโดยที่เขาช่วยอะไรไม่ได้ ความผิดครั้งนั้น
มันฝังรากลึกกลางใจจนไม่อยากจะเกี่ยวกับผู้หญิงคนไหน

“ออกไป” นิ้วแกร่งชี้ไปที่ประตูห้องนอน

“ทำไมต้องโกรธ”

“ฉันบอกให้เธอออกไป เดี่ยวนี้!” เน้นย้ำเสียงหนัก กรามสองข้าง กระตุกสั้นเป็นสัญญาณเตือนภัย แต่คนตัวเล็กกลับทำท่ายืดหน้า ตื้อรั้น

“ความจริงเป็นสิ่งไม่ตายนะคะ ลุงตามเล็กโทษว่าเป็นความผิด ของตัวเองได้แล้ว การจากไปของคุณรัศมีไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น ใ้คนร้ายพวกนั้นต่างหากที่...”

“ฉันบอกให้ออกไป!”

คราวนี้น้ำเสียงกระซกดุذنบอกให้รู้ว่าความโมโหที่เก็บกักไว้ กำลังจะระเบิดออกมา และเจ้าหล่อนควรพาตัวเองออกไปก่อนที่เขา จะลุแก่อิสระ ที่เจ้าหล่อนบังอาจมาก้าวก่ายและพุดถึงอดีตอันเจ็บปวด ที่เขาไม่เคยลืม แม้ไม่พุดถึง แต่มันก็หยั่งรากลึกซึ้งซ่อนอยู่ในซอกหลืบ หัวใจ กลายเป็นแผลเป็นที่ยากจะมีใครมารักษา

“ทำไมแค่นี้ต้องดูฝันด้วย”

“เธอไม่ควรพุดถึงคนรัก หรือบังอาจมาวิจารณ์ชีวิตส่วนตัวของฉัน หรือของใคร ทำงานของตัวเองให้ดีให้เต็มความสามารถก็พอ” น้ำเสียง เย็นยะเยือกเหมือนน้ำแข็งขั้วโลก พาฝันเหม่ปากแน่น มีความโมโห ขึ้นมาเหมือนกัน เรื่องแค่นี้ทำไมเขาต้องทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่

“ก็จริงๆ นี้อะ มันเป็นอดีต คิดว่าภรรยาของลุงตามเขาจะดีใจ เธออคะ ที่เป็นต้นเหตุแห่งทุกข์ให้ลุงตามต้องจมจ่อมปิดตายหัวใจแบบนี้ เธอคงอยากให้ลุงตาม โอ๊ย...”

พาฝันร้องเมื่ออีกฝ่ายกระซกแซนบิ๊บแน่นจนเจ็บ นิ้วหน้า แซน แทบหัก แรงของเขาเยอะมาก เธอพยายามสะบัดแต่ก็ไม่หลุด เพราะ อีกฝ่ายจงใจให้หญิงสาวเจ็บ คราวหลังจะได้ไม่บังอาจมาทวงวายเกินหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมาย เขาไม่อยากจะยินหรือฟังเรื่องราวในอดีตที่มันสะกิด หัวใจ

“ฝันเจ็บนะคะ”

“ก็อยากให้เจ็บ”

“ใจร้าย ปล่อยลิ ลุงตามปล่อยฝัน ฝันจะกลับห้อง”

“ทีตอนบอกให้กลับไม่กลับ แต่ตอนนี้อยากกลับ คือด้านคือร้อน ไม่เข้าเรื่อง ต้องให้ออกแรงตลอด เรื่องของฉันเธอไม่มีสิทธิ์มายุ่ง”

“ฝันหวังดี คุณรัศมีก็คงอยากให้แบบนั้นเหมือนกัน” อ้างชื่อภรรยาของอีกฝ่ายเหมือนเดิม คนตัวใหญ่ยิ่งโมโห

“หยุดพูดถึงรัศมี”

“ลุงตามควรเปิดใจ การตายของเธอไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้นสักหน่อย ขอร้องนะคะ เปิดใจเถอะ อย่าลงโทษตัวเองแบบนี้ ฝันอยากเห็นรอยยิ้มของลุงตาม” ดวงตากลมโศกฉายแววจริงใจ อยากให้อีกฝ่ายทราบถึงความปรารถนาดี

“ไม่ต้องมายุ่ง ฉันจะปิดตายหรือเปิดใจ เธอก็ไม่เกี่ยว”

“เกี่ยวสิคะ เพราะฝันอยากเป็นคนนั้น” คำว่าอยากเป็นคนนั้น หากเขาไม่โง่ก็คงเข้าใจความหมายที่เธอต้องการสื่อออกไป

“เด็กนี่ อยากโดนหักคอหรือไง อย่าทำให้ฉันโมโห”

“ก็เอาสิคะ จะหักคอฝันเพราะความหวังดี ลุงตามก็ทำเลย” สาวเจ้ายึดคอกให้อีก แต่เจ็บแขนนี้สิริวาระบบม เพราะแรงบีบยังคงแน่นหนัก

“อย่าทำหายฉันจะดีกว่า”

“ไม่ได้ทำหายคะ ฝันแค่อยากให้ลุงตามทำตามใจ เอาสิคะ หักคอเลย โมโหหนักก็ทำสิ” ร้องแย้วๆ เสียงเหมือนแมวทำหาย

“พาฝัน” เรียกชื่อหญิงสาวเสียงต่ำล่อใจ

“หรือว่าไม่กล้าคะ อย่าดีแต่ซู่หน้อยเลย ที คนแก่ ตาแก่คิดมาก คิดเยอะ คิดอยู่นั้น คิดๆๆ ผู้ชายอะไรเง่าที่สุด อ้อ....” พาฝันยังไม่ทันต่อว่าจบ สาวเจ้าก็ต้องเบิกตาโพล่งกับสิ่งที่เกิดขึ้นแบบปัจจุบันทันด่วน เกินตั้งตัว

ความอดทนของคนเรามีขีดจำกัดเสมอ ต่อให้แก่อายุแก่พรรษา
อย่างไร นายหัวตามก็เป็นเพียงมนุษย์ผู้ชายคนหนึ่ง มีเลือด มีเนื้อ
มีความรู้สึก เขาไม่ใช่มนุษย์หิน เมื่อถูกพายุอารมณ์แรงโมโหโห่สะ
ครอบงำพร้อมๆ กับความรู้สึกบ้าง ที่เขาไม่อยากจะยอมรับประเดประดัง
เข้ามา จึงพิวส์ขาดไม่สามารถควบคุมตัวเอง เขากระซากร่างเล็กเข้าหาก
กอดแล้วทาบปากบดขยี้รุนแรงให้เจ้าหล่อนหยุดพูด

